24

יום חמישי, י"א באדר תשמ"ז, 12 במרץ 1987 • "ידיעות אחרונות" תל-אביב ת.ד. 9144 מיקוד 61091. (שנה תשיעית)

עוֹד מְעַט פּוּרִים, וְלִכְבוֹד פּוּרִים לֹא נַרְבֶּה בִּדְבָרִים. הֲלֹא בֶּחָג הַזֶּה טוֹב מַרְאֶה־עֵינַיִם מֵאֵלָיו מְלִיצוֹ כָּל אֶחָד נוֹתֵן דְּרוֹר לְדִמְיוֹנוֹ וְלַחֲלוֹמוֹתָיו הַכְּמוּסִים בְּתַחְפּוֹשׂוֹת, צְבָעִים וְקִשּׁוּטִים, וְגַם אִם רוֹאִים עַכְשָׁו בָּרְחוֹב בְּגָדִים מְטֹרָפִים וְתִסְרוֹקוֹת צִבְעוֹנִיּוֹת וּמְשֻׁנּוֹת גַּם בִּסְתָם יוֹם־שֶׁל־חוֹל – הֲרֵי בְּפוּרִים מֻתָּר עוֹד יוֹתֵר. וּמִשּׁוּם־מָה אֲנִי נִזְכֶּרֶת פִּתְאֹם בְּסִפּוּר שֶׁקָּרָאתִי פַּעַם, עַל לֵיצָן שֶׁהָיָה מִתְחַפֵּשׂ וְלוֹבֵשׁ מַסֵּכוֹת וְתַחְפּוֹשׂוֹת שׁוֹנוֹת וּמְשֻׁנּוֹת בְּכָל יוֹם מִימוֹת הַשָּׁנָה וְדַוְקָא בְּפוּרִים הֶחְלִיט לָצֵאת לָרְחוֹב כְּפִי שֶׁהוּא. וְהִנֵּה – אַף אֶחָד לֹא הִכִּיר אוֹתוֹ, לֹא חִיֵּךְ אֵלָיו וְלֹא בֵּרֵךְ אוֹתוֹ לְשָׁלוֹם – דַּוְקָא בַּיּוֹם שֶׁבּוֹ הֶחְלִיט לְהִתְחַפֵּשׂ, לְשֵׁם שִׁנּוּי, לְעַצְמוֹ...

וְאִלּוּ אֲנַחְנוּ נִהְיֶה בְּפוּרִים מִישֶׁהוּ אַחֵר – לְ-גַמְ-רֵי! בְּקֹשִׁי נַכִּיר אֶת עַצְמֵנוּ.

פּוּרִים שָׂמֵחַ!

שֶׁלָּכֶם,

עטרה

מֵאֵת אֲמִירָה בַּרְזִלַּי

אַךְ נִכְנָס אֲדָר וְאָז
מְמַהֵר הוּא וְנֶחְפָּז.
כָּל שָׁנָה, תָּמִיד שָׂמֵחַ,
לְעוֹלָם אֵינוֹ שׁוֹכֵחַ
וּמוֹפִיעַ בְּעִתּוֹ.

מִזְוָדָה גְּדוֹלָה אִתּוֹ:
מַסֵּכוֹת, רַעֲשָׁנִים,
תַּחְפּוֹשׂוֹת לַלֵּיצָנִים,
וְאַף פַּעַם, כַּמּוּבָן,
לֹא יִשְׁכַּח אָזְנֵי הָמָן,
וּמִשְׁלוֹחַ הַמָּנוֹת
לְבָנִים וְלַבָּנוֹת –

אָז אֵין פֶּלֶא שֶׁאוֹמְרִים:
"אֵין עוֹד חַג כָּמוֹ פּוּרִים!"

מֵאֵת מִירִי צָלְלְזוֹן

בְּגַן־חַיּוֹת, לִקְרַאת אֲדָר
עוֹרְכִים שָׁם נֶשֶׁף נֶהְדָּר
וּבַמְּסִבָּה הֵם בּוֹחֲרִים
מִי תִּהְיֶה מַלְכַּת פּוּרִים!

פַּעַם כְּשׁוֹפֵט נִבְחַר
בְּרֵאשִׁית שִׂמְחַת אֲדָר –
מַר עַכְבָּר
הָאַפְרַפָּר!
לְפָנָיו – יְפֵהפִיּוֹת
הִתְיַצְּבוּ כָּל הַחַיּוֹת.

הַפָּרָה גָּעֲתָה: מוּ מוּ מוּ
תִּשְׁמְעוּ!
רַק אֲנִי חֲמוּדָה
נָא הַבִּיטוּ וּרְאוּ!

הַכִּבְשָׂה פָּעֲתָה: מֶמֶה מֶה מֶה
לִי נִדְמֶה
שֶׁצַּמְרִי הַלָּבָן
הוּא יָפֶה מִכֻּלָּן!

מְקַרְקֶרֶת הַצְּפַרְדֵּעַ: מִי יוֹדֵעַ?
מִי יוֹדֵעַ?

וְאָדוֹן הִיפּוֹפּוֹטָם
אֶת הַדֶּלֶת הוּא חָסַם
וְנָם: אֲנִי נִדְהָם!
רַק בִּתִּי, הִיפּוֹטָמָה,
הִיא לַכֶּתֶר מַתְאִימָה!

בִּכְבֵדוּת שָׁם מִתְנוֹעַעַת
אַנָּה מִתְגַּעְגַּעַת: גַּע גַּע גַּע!
הוּא מְשֻׁגָּע!
אִם שְׁמֵנָה וְאִם רָזָה –
אֵין יָפָה כָּאַוָּזָה!

מַר עַכְבָּר אַפְרַפָּר
(כְּשׁוֹפֵט הוּא כֹּה יָשָׁר!)
אָז צִיֵּץ וְאָמַר:
אִם אֲנִי הַשּׁוֹפֵט,
לִי בָּרוּר בְּהֶחְלֵט
כִּי מַלְכָּה נֶהְדֶּרֶת
הִיא הַגְּבֶרֶת... עַכְבָּרָה!

אָז הַסּוּס הֵחֵל צוֹהֵל,
וְהַסְּנַאי כְּבָר מְיַלֵּל,
וְהַכֶּלֶב מְנֻבָּח
וְהֶחָתוּל מְצוֹדָד
שָׁם הֵקִימוּ מְהוּמָה
אֲיֻמָּה וְנוֹרָאָה...

וּמֵרֹב מְצוּקוֹת,
נְשִׁיכוֹת, שְׂרִיטוֹת מַכּוֹת –
נִבְחֲרוּ כֻּלָּן – מַלְכוֹת!

מגזין שבועי • יום חמישי
י"ח באדר תשמ"ז – 18.3.87

ב"פוזה" הזאת תפסנו את עמוס מנסדורף בחדר ההלבשה של נבחרת הטניס הישראלית, כמה דקות לאחר נצחונו ביום ראשון על קארל נובאצ'ק. שליחנו יוסי רוט "תפס" אותו כשהוא הופך את המחבט לגיטרה ו"מנגן".

בעקבות נצחונם הגדול של הטניסאים יצאנו השבוע למרכז הטניס ברמת השרון (המגרש המרכזי – בצילום התחתון של אברהם חסון) ואנו מקדישים השבוע ארבעה עמודים לענף הטניס. פשוט מגיע להם

מאחורי הכותרות/ זאב גולדשמיט

יעקב שיינר: אין לי ביטוח־חיים

יעקב כהן־צדק: שיביאו אפילו פסיכיאטר ליפו, העיקר שנישאר בליגה

כבר שש שנים ברציפות שמכבי יפו ניצלת ברגע האחרון מירידה לליגה הארצית. פרשנים רואים בה כל שנה כאחת מהמועמדות לירידה, אבל בשליש האחרון היא פותחת בבליץ של נצחונות ותופסת מקום טוב באמצע.

העונה, שוב אותו סיפור: צרות תחתית, פיטורי מאמנים וכו'. מאמנה הנוכחי, אהרון קפיטולניק, הוא השלישי בעונה זו. השבוע כבר התבשרנו, כי מכבי יפו מחפשת פסיכולוג.

יעקב כהן־צדק, מה אתה אומר, פסיכולוג יעזור?

אני יודע? כבר התחילו להתייחס אלינו כמו אל פסיכים. שיביאו פסיכולוג, שיביאו אפילו פסיכיאטר, העיקר שנישאר בליגה. בינתיים המצב שלנו רע מאוד.

היית פעם אצל פסיכולוג?

מכבי יפו כבר הביאה פעמיים פסיכולוג לקבוצה, זה לא חדש. אני חושב שהראשון שחשב על זה היה מוטל'ה שפיגלר. כל אחד דיבר והוציא מה שהיה לו מהלב, הפכנו יותר מגובשים, והעיקר – הקבוצה נשארה בליגה.

אם כך, הפסיכולוג עזר?

הפסיכולוג לא הביא לנו נקודות. אמיגה, צ'יפרוט, סלימן, רניאל – אנחנו השארנו את מכבי יפו בליגה, לא הפסיכולוג.

מנהל מכבי יפו, דדי וולפברג, מצאתם כבר פסיכולוג לקבוצה?

הפסיכולוג הכי טוב לקבוצה זה שני נצחונות. תאמין לי, זה יפתור לנו הרבה בעיות.

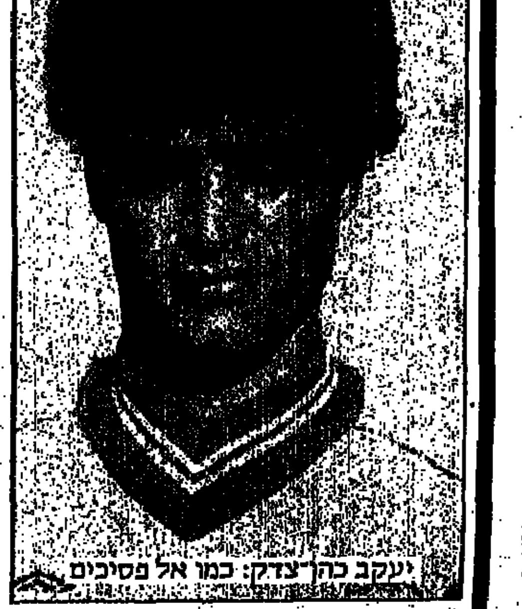
יעקב כהן־צדק: כמו אל פסיכים

יעקב שיינר: החוצפה שלכם עוברת כל גבול

בהפועל ת"א, בשמשון ובמכבי נתניה כועסים השבוע על השופט יעקב שיינר. הפועל – בגלל התעלמותו, לטענתם, מ„פנדל" לטובת גיל לנדאו כדרבי בשבת. שמשון ונתניה – על ההרחקות הלא מוצדקות לטענתן של גדעון דמתי ושימי מכלוף, במשחק הגביע בין שתי הקבוצות באמצע השבוע. בשבת, שיינר אף נאלץ לעזוב את בלומפילד בניידת משמר־הגבול בגלל חשש כי אוהדי הפועל ת"א ינסו לפגוע בו.

שיינר, מחרת?

אני? מה פתאום. עברתי בחיים מצבים יותר קשים. הכל כלול בסיכוני המקצוע. עברתי פציעה קשה בבטן במלחמת יום־הכיפורים, ואין לי אפילו ביטוח חיים. מאז אני לא מפחד משום דבר, גם לא מאוהדי הפועל ת"א.

מה יש לך נגד הפועל ת"א?

אין לי בעיות עם הפועל ת"א. תהרוג אותי, אני לא מבין מה הם רוצים ממני. היו"ר שלהם, חיים צימר, דיבר איתי למחרת המשחק ואמר שהשיפוט שלי היה לדוגמה. אתה חושב שאם היתה מתבצעת עבירה על גילי לנדאו, לא הייתי נותן פנדל? אבל ככה זה, כשיש בעיות במשפחה, מחפשים אשמים מחוץ לבית.

עשו אותך שעיר לעזאזל?

ומה חשבת? הכל תירוצים. קבוצה בלחץ מחפשת אשמים. אילו הפועל ת"א היתה מנצחת בדרבי, אני הייתי בשבילם השופט הכי גדול.

הפועל ת"א יכולה לנצח כשאתה השופט?

אני מאמין שכן. כמו שראיתי אותם בדרבי, הם קבוצה טובה, אחת הטובות בליגה. אני מוכן לשפוט אותם כבר בשבת הקרובה, רק שאיגוד השופטים ישלח אותי.

שלשום התברר, כי גם למכבי נתניה ולשמשון יש אליך טענות. הרחקת להם, בלי סיבה מוצדקת, שני שחקנים.

„בלי סיבה", זו דעתו של הכתב שלכם, שאין לו סמכות לקבוע שום דבר. בכלל, החוצפה שלכם עוברת כל גבול. תישאל את היו"ר של שמשון, עמי פוטל, מה דעתו על ההרחקה של דמתי. אמרתי לו, שלא צריך להרוג שחקן בשביל לקבל כרטיס אדום.

עמי פוטל, מה דעתך על ההרחקה של גדי דמתי?

מה יש פה לדבר, זו היתה הצגה של חיים בר. אמרתי לשיינר, שהקוון שלו, טובי מילאן, אשם. 50 עדים שמעו את הקוון אומר, שהוא לא יכול לעשות כלום, אם שיינר לא בא לשאול אותו מה קרה.

סמי מלכה: הכדורגל התקדם, אני התקדמתי. נוימן נשאר מאחור

מאמן בית"ר ת"א, דני נוימן, היה פעם מכוכבי בית"ר ירושלים. הוא ידע לא רק לשחק טוב, אלא גם להוציא פנינים מפיו.

השבוע, הוא תירגל את שחקניו, כיצד לשחק נגד הקבוצה שהוא מכיר כמו את כף ידו. על סמי מלכה, למשל, אמר נוימן: „הוא לא מסוכן. אותו אני לא רוצה שתשמרו. הוא כל הזמן משחק לרוחב, כמו מיקי־מאוס".

מלכה, מה אתה אומר על זה?

תשמע, לא רק אני, הרבה אוהדים בירושלים חמים על נוימן בגלל הדברים האלה. לא מתאים לו לדבר ככה, אחרי שכל השנים דווקא פירגנתי לו.

נעלבת?

בכלל לא. אם הוא הוכיר אותי באסיפת הקבוצה, כנראה שהוא חשש ממני.

נוימן אמר שלא צריך לשמור עליך.

שיפסיק לבלבל את המוח. תסכים איתי, שהוא יכול היה גם לא להתייחס אלי בכלל, אבל הוא חשש ממני ולכן דיבר עלי באסיפה. אם ראית את המשחק, יכולת להבחין שכשיצאנו להתקפה, שמרו עלי שני שחקנים: יוסי מזרחי ויהודה קצב.

שיחקת לרוחב?

תגיד לנוימן שבתקופה שלו שיחקנו לרוחב, זה דווקא הוא לימד אותי, כששיחקנו יחד. אבל מאז שהוא פרש, הכדורגל התקדם, אני התקדמתי, רק נוימן נשאר מאחור. שילמד קצת דרך־ארץ מדרור קשטן, שאף פעם לא מבקר שחקן דרך העיתון. כמה שנוימן דיבר ברבע העונה שהוא בבית"ר ת"א, קשטן לא אמר במשך כל העונה.

יכול להיות שבעונה הבאה הוא יהיה המאמן שלך בבית"ר ירושלים.

אני מאחל לו הצלחה בכל אשר יילך.

איך נוימן במאמן?

אין תגובה.

סמי מלכה: דווקא פירגנתי לו

אמנון רז: הגרביונים שרכשנו לנערים נועדו רק למקרה חירום

נבחרת הנערים בכדורגל יוצאת בשבוע הבא למשחק־גומלין קובע עם נבחרת בלגיה במסגרת מוקדמות גביע העולם. במשחק הראשון, בהרצליה, ניצחו הנערים 0:1.

בנבחרת לא חוסכים במאמץ, כדי להשביע את רצון הנערים. רק שיעברו את בלגיה. השבוע התבשרנו, שכדי להתגבר על הקור הפוקד את אירופה, יצטיידו הנערים בגרבוני נשים.

מאמן הנערים, אמנון רז, אתם נוסעים לבלגיה או לסיביר?

אתה צודק, אני חושב שלא נשתמש בזה. אנחנו לא רגילים לשחק עם גרביונים. זה מגביל את התנועה. אני מעדיף שהם ישחקו חופשי.

אם כך, בשביל מה רכשתם גרביונים?

תראה, יותר טוב שיהיה, מאשר שלא יהיה, בין כה זה עולה פרוטות. יכול להיות שכשנגיע לבלגיה יתפוס אותנו גל כפור, אתה יכול לדעת? בינתיים אנחנו מתאמנים עם זה, אבל זה רק למקרה חירום.

יש את הגורל של כולם?

כן, השבוע, לפני האימון, עשינו מדידות. כולם לובשים גודל „מדיום" ו„לארג'". אין אף אחד עם „אקסטרה־לארג'", אנחנו לא כאלה גדולים.

הכנתם עצמכם למקרה שיהיה שלג?

תתפלא, התכוננו גם לזה. אם יהיה צורך, נחליף לשחקנים את הפקקים בנעליים, שיהיו יותר גבוהים. זה ימנע החלקה.

אמנון רז: מדיום או לארג'

אלה היו הגביעים שהיו

פסק זמן/ רפאל נאה

בבלגראד 1977 היתה הפעם הראשונה. כעבור ארבע שנים, בשטרסבורג – הפעם השניה • שתי הזכיות של מכבי ת"א בגביע אירופה הן מסוג החוויות שפשוט קשה לשכוח • אבל הצעד הראשון לגביע אירופה, הצעד ש„שם אותנו על המפה" היה באותו לילה בלתי נשכל בוירטון, כאשר מכבי ת"א גברה על אלופת בריה"מ, קבוצת הצבא האדום, צסק"א מוסקבה. הצילום שלנו נעשה שניה לאחר השריקה. מוטי ארואסטי (משמאל) באוויר יגאל שצקי (מימין) מניף עליידיים את שמעון מזרחי, יו"ר המחלקה. אנו „קונים" את המחזה הזה עם הישמע שריקת הסיום בלוזאן

בתחילת חורף 1977 זה עדיין נראה כחלום. אחר־כך, כאשר מכבי ת"א גברה בוירטון על צסק"א מוסקבה (79:91), החל כבר „להריח" את משחק הגמר. בתום אותו משחק היסטורי זעק טל ברודי למיקרופון הצרוד של הטלוויזיה: „אנו על המפה ונישאר על המפה".

ואמנם באותו חורף, החלום הפך למציאות. ב־7 באפריל 1977 זכתה מכבי ת"א, בראשונה בתולדותיה בגביע אירופה לאלופות. עשר שנים חלפו מאז ומכבי ת"א שוב במשחק הגמר – כפעם החמישית. ב„דרך" היא לקחה גביע נוסף – ב־1981 בגמר של שטרסבורג. בהחלט הישג, שכל מועדון אירופי היה מתברך בו.

במאזן ההישגים העשיר של מכבי ת"א רשומות כאמור שתי זכיות בכתר – ב־1977 בבלגראד וכעבור ארבע שנים בשטרסבורג – ושתי החמצות – בגרמניה: ברלין 1980 וקלן 1982.

מכבי ת"א רצתה מאוד העונה להופיע בגמר. למאמן צביקה שרף, שעבר קשה כדי להגיע להישגי שיא מבחינתו, לעודו יאיר שרון, לשחקנים ולהנהלה – לא יכול להיות הישג גדול מזה. אבל הגמר החמישי אינו דומה לגמר הראשון, בלי לפגוע, כמובן, באיש.

עשר שנים עברו מאז אותו לילה היסטורי בבלגראד, כאשר מכבי ת"א הצטרפה בראשונה בתולדותיה לרשימה המכובדת של הקבוצות הזוכות, בנצחה בגמר את מובילג'ירג'י וארזה (77:78). הרבה הישגים היו מאז, אבל קשה לשכוח את אותו לילה נפלא; אי־אפשר לשכוח את הפעם הראשונה.

עשר שנים עברו ולנגד עיני ניצבת המעלית במלון „יוגוסלביה" הענק בבלגראד. זו מעלה נוי־סטום בלילה שאחרי. אוהדים שיכורים מ„סליבוביץ'" וסלים עלו וירדו במעלית ללא אבחנה. משה, יעקב, יצחק ובנצי שכחו את שמותיהם. שכחו את מספר החדר שלהם. כל אחד מהם „זכר" רק, כי קוראים לו מכבי.

אותה עונה לא תישכח. זה החל, למעשה, בווילוורד שבבלגיה, כאשר מכבי ת"א גברה על אלופת צ'כוסלובקיה, זבר רויובקה ברנו. זה נמשך באותו מסע, בנצחון הגדול על כדורסלני הצבא האדום בוירטון. המשחק הזה היה בבחינת השיא. אולי עוד יותר מהזכיה בגביע עצמו. כל משחק של מכבי ת"א בזירה האירופית מרתק מאות אלפים למקלטי הטלוויזיה, אבל ההתענינות וההתלהבות אז שברו את כל השיאים. באותה עונה היו הרבה התפרצויות־שמחה. אנשים קפצו לבריכה בככר מלכי־ישראל. קבלת־פנים ספונטאנית נערכה לכדורסלנים החוזרים בנמל־התעופה. בפארק הירקון התקיים הפנינג המוני.

לא בכל יום מכבי ת"א מנצחת את אלופת בריה"מ; לא בכל יום הגביע מגיע לתל־אביב. הנצחון על הרוסים, כמו הזכיה בכתר, הביאו כאן אנשים רבים לידי שיכרון־חושים. ההזמנות למסיבות ולאירועים שנשלחו למכבים, היו יכולות לספק להם תעסוקה לשנתיים. כל מי שראה את עצמו כ„מישהו" רצה אותם בחברתו.

להימצא באותה עת בחברת המכבים, פירושו היה באותם ימים – מעמד חברתי מכובד. עם עליות וירידות, זה נשאר כך עד היום הזה. מכבי ת"א הפכה ל„שלנו" לגבי כל אדם כמעט.

בידינו העיתונים מאותה שנה. הכותרות במדורי הספורט היו אז: „הנדר של אריה דווידסקו (עוזר המאמן של מכבי ת"א): אתפלל לפני המשחק, ואם ננצח – אהיה לדתי"; „סאנדרו גאמבה (מאמן וארזה): ללא פוליטיקה, מכבי לא היתה בגמר"; „עתוני איטליה: וארזה תיאבק מול 6 אמריקנים".

● פסטיבלים ברחובות

הכותרות שאחרי משחק הגמר: „כל הלילה ערכו רבבות פסטיבל ספונטאני ברחובות הערים הגדולות"; „מכבי ת"א כבשה את אירופה – הגביע הוא שלנו"; „שעתם היפה של טל וחבריו ושל המספר הישראלי". ועוד ציטוט מהעתון: „באולם „פיונר" בבירת יוגוסלביה הולך לה אמש קבוצה נפלאה ולוחמת את הבלתי ייאמן. חבחורים של רלף קליין הכריעו את וארזה הגאה ונטלו מידיה את גביע אירופה. לכדורסלנים האיטלקים לא היה מענה לקליעותיו של ג'ים בוטרייט ולרוח ההקרבה שגילו שחקניה של האלופה הישראלית".

שיחזור הרגעים האחרונים: למכבי היה יתרון קטן וסל רדף סל. את המתח ניתן היה לחתוך בסכין. זה כמה דקות היה ג'ים (ג'ימבו) בוטרייט היחיד במכבי, שלקח על עצמו את האחריות לזרוק – ולקלוע. דקה מהסיום העלה בוטרייט ל־75:78. איבן ביסון צימצם ל־77:78. הכדור עבר למכבים. כאשר נותרו 7 שניות העביר השופט האנגלי דיוויד טרנר (שהיה המשקיף בלוזאן) את הכדור לאיטלקים, לאחר החלטה מוטעית על צעדים של לו סילבר. אך האיטלקים נכשלו בניסיון ההתקפה האחרונה שלהם.

הגביע הראשון היה של מכבי ת"א.

חלפו 4 שנים. ב־27 במארס 1981 בשטרסבורג, צרפת, שוב לילה גדול למכבי ת"א וזכיה שניה, אחרי נצחון בגמר – שוב על חדה של נקודה, ושוב על קבוצה איטלקית, סינודינה בולוניה (79:80).

מהמשחק הזה אני זוכר יותר מכל את הבלאגן בסיום. הארון אונטרשטוק וחבר עוזריו חדלי־האישים אירגנו את המשחק הזה מתחת לכל ביקורת. המקום לא התאים למעמד. אולם גדול של תערוכות וירידים, שהפך לאולם כדורסל. מאות אנשים לא מצאו מקומם, אחרים פשוט עמדו על כסאות וספסלים. אוהדי מכבי פרצו בסיום למגרש. המארגנים לא הצליחו לערוך את הטקס. שמוליק זיסמן פשוט נטל את הגביע והניפו אל־על...

● שוב שריקה לצעדים

שלוש שעות לאחר מכן, אל המלון הקטן מחוץ לעיר, בו התגוררו המכבים, התקשר ראש העיריה שלמה (צ'יץ) להט. שפופרת־הטלפון עברה הרבה ידיים עד שהגיעה לגזבר, אריה ברנוביץ. האחרון סחט מצ'יץ' הבטחה לאולם. זה עדיין לא הוקם, אבל אבן־הפינה לפחות כבר הונחה...

כותרות בעיתונים מאז: „וויליאמס: שיחקנו למען המדינה. אני גאה מאוד"; „אירופה, אנו שוב אלופים"; „רלף קליין: זו הפנינה בכתר של מכבי ת"א".

צביקה שרף, מחותנו של קליין, המאמן שקיבל במכבי ת"א את שרביט האימון אחריו, היה כבר אז עוזר המאמן, לצידו של האמריקני רודי ד'אמיקו. הוא היה אז רק בראשית דרכו. עתה הוא מדריך את מכבי לגמר כמאמן ראשי.

14 שניות מהסיום מכבי הובילה בנקודה, 77:78. היא החזיקה בכדור. צעדים, קבע השופט ההולנדי ואן־דר־וילגה, נגד בוטרייט. זה דמה לסיום ארבע שנים קודם לכן. אז, למזלנו, איבד את הכדור בוב מורס. הפעם עשה זאת בונאמיקו, שעבר עבירה על בוטרייט. הכדור חזר למכבים. ארואסטי העביר למיקי, שקלע סל מכריע – 77:80. האיטלקים צימצמו עם השריקה. לא יותר. התפרצויות השמחה דמו לאלה של בלגראד.

היום, בעוד שבועיים, שוב גמר – החמישי של מכבי ת"א. לפי החישוב ה„סטאטיסטי" של ארואסטי, מכבי צריכה לזכות בגביע.

אנחנו בעד סטאטיסטיקה שכזו.

המתפלחים

שטרסבורג. כמו הפעם בלוזאן, גם אז אזלו הכרטיסים, אבל המונח [illegible] היהודי המציא פטנטים. [illegible] הלחץ על השערים באולם בשטרסבורג היה גדול כל־כך, עד שהסדרנים לא הצליחו לתלוש את הכרטיסים. [illegible]

האוהדים

[illegible]

1977

מכבי ת"א 78 (39)
מובילג'ירג'י 77 (30)

• קלעו למכבי: ג'ים בוטרייט 26, מיקי ברקוביץ' 17, אולסי פרי 12, טל ברודי 9, לו סילבר 8, שוקי שוורץ 4, מוטי ארואסטי 2.
• קלעו לוארזה: בוב מורס 24, דינו מנגין 19, איבן ביסון 11, מרינו זאנטה [illegible], ילוני 10, רנזו מייסטר 9, אלדו אוסולה 4, מריו זאנטה 2.
• שופטים: דיוויד טרנר (אנגליה) ואר דה־וילינה (הולנד). 7000 צופים, באולם „פיונר" בבלגראד.

1981

מכבי ת"א 80 (37)
סינודינה 79 (39)

• קלעו למכבי: ברקוביץ' 20, וויליאמס 19, פרי 18, בוטרייט 12, סילבר 6, ארואסטי 5.
• קלעו לבולוניה: בונאמיקו 26, וילאלטה 19, מרקורי 13, [illegible] 7, [illegible] 6, קוסטמאסטי 6, [illegible] 2.
• שופטים: ואן־דר־וילגה (הולנד) [illegible] (צ'כוסלובקיה). 6000 צופים, באולם בשטרסבורג.

ביקור במרכז הטניס ברמת־השרון, ביום שאחרי הניצחון הגדול בצ'כוסלובקיה

כאן מחפשים מנסדורפים חדשים

מ סביב ים של ילדים. במיגרשים עצמם המולה. כדורים צהובים בכמויות מפוזרים על הארץ. ילדים קטנים רצים אחריהם עם רקטה ביד. חלקם גדו־לים רק במעט מהרקטה, בקושי בני שמונה. חלקם מבוגרים יותר. כולם בתחילת הדרך. מרכז הטניס ברמת־השרון, יום של חול, היום שאחרי הניצחון הגדול של ישראל על צ'כוסלוביקה. כאן עשה עמוס מנסדורף את צעדיו הראשונים. כאן הכל התחיל.

בין לבין אתה רואה גם הורים. עוקבים במבט בוחן אחרי תנועות האלוף הפרטי שלהם. יש כאלה שצועקים ומעירים. רוצים שהאלוף שלהם יהיה מנס־דורף, אולי יותר. אפשר גם בקר קטן.

כל הצלחה של מנסדורף מביאה לכאן עוד ילדים. הצלחה כמו זו של נבחרת הטניס, בסוף השבוע האח־רון, עושה פירסום טוב לענף. כולם רואים – ורוצים להיות כמו. רק בודדים יצליחו.

לא כולם מתקבלים למרכז הטניס. רק ל־600 יל־דים יש מקום. תהליך הקבלה מורכב. כל יום שלישי עורך המרכז בחינות. ילד עד גיל 12 עוד יכול להתקבל. אחרי, כמעט איחר את הרכבת. יוכל להי־תקבל רק אחרי שילמד את היסודות במקום אחר. מרכז הטניס מיועד לטובים, הטובים ביותר.

גם מי שבפנים מקומו עדיין אינו מובטח. תהליך הניפוי דינמי. כל ילד חדש שמתקבל מוציא, בסופו של דבר, מישהו אחר מהמעגל.

התחרות הזאת מקבלת המחשה כבר בשיעורים הראשונים. מהר מאוד מבינים שכדי להצליח, עדיף שהיריב יכשל. חברים, אין הרבה. נטניס אתה לבד, כבר מגיל קטן. ירון כהן, המאמן הראשי במרכז, רגיל לראות תופעות כאלה. הוא מסביר: „שחקן טניס מפתח לעצמו אופי של אינדיבידואליסט. זה לא כמו בכדורגל או כדורסל".

● לא מורידים ילד

כדורגל וכדורסל היו פעם בראש הרשימה. רוב הילדים היו הולכים לשם. היום גם הטניס לוקח נתח מהעוגה. נתח לא קטן. בשבעה מרכזי הטניס בארץ פעילים כ־3,600 ילדים בשעות אחר־הצהריים. 2 עד 7 זו השעה שלהם. ראשי המרכז אומרים, שגם אם יבוא תורם שנתן חצי מיליון דולר למרכז, לא יפנו לו מיגרש בין השעות האלה. ילד לא מורידים מה־מיגרש. כלל ברזל.

בשעות הבוקר פעילים ילדים נוספים, במסגרת משותפת למספר בתי־ספר ולמרכזי הטניס. במרכז ברמת־השרון עברו בשנה שעברה, במסגרת הזאת, כ־8000 ילדים מתוך יותר מ־20 בתי־ספר. בהערכה גסה מגיע מספר הילדים שעוסקים בטניס במדינה ל־70 אלף. אולי יותר. פעם לא חלמו על המספר הזה. גם לא על רבע ממנו.

פעם, לפני 11 שנים, שמתו שקיים מרכז אחד, ברמת־השרון. איאן פרומן, נשיא מרכזי־הטניס, וקולי פרידשטיין, המנכ"ל, לא חלמו על יותר. „חלמנו? בכלל לא תארנו לעצמנו שזה אפשרי", נזכר השבוע קולי. „כשהקמנו את המרכז ברמת־השרון, היינו צרי־כים להקים עמותה. חתמנו על חוזים לבניית המרכז, עוד לפני שאספנו מספיק כסף לבניה. פתרנו שעוד נשלם את זה מכיסנו".

בסוף לא שילמו מכיסם. רחוק מזה. עד היום אספו יותר מ־26 מיליון דולר עבור מרכזי הטניס. לצד זה של רמת־השרון קמו עוד שישה – בערד, אשקלון, יפו, ירושלים, חיפה וקרית־שמונה. 120 מגרשי טניס בסך־הכל. תקציב שנתי לתיפעול של 2.25 מיליון דולר. חצי מיליון דולר נוספים הולכים לבניה והרח־בה.

תהליך ההרחבה לא נפסק אף פעם. לא מזמן הו־סיפו שמונה מגרשים חדשים ברמת־השרון. שניים מהם מגרשי חימר, הראשונים במרכזי הטניס. אלה ישמשו את שחקני האקרמיה, 30־40 שחקנים נבח־רים בגיל 16־17. הטופ של כל מרכזי הטניס. הקצ־פת. מהם יצמח, אולי, האלוף הבא.

הכסף זורם ברובו מחו"ל. כך, בשנה שעברה, באו רק 580 אלף דולר מהכנסות, תמורת שירותים שה־מרכז נותן, בעיקר השכרת מגרשים למבוגרים. היל־דים מתאמנים כמעט בחינם. בקריית־שמונה זה עד לה חמישה ש"ח בחודש. ברמת־השרון הסכום מגיע ל־20. פרידשטיין מסביר: „הרעיון היה לא לתת בחי־נם. שישלמו תשלום סמלי. כך יעריכו את זה יותר".

אבל זה לא פוגע כלל ב„מוטו" של איאן פרומן, האיש שהפך את חלום מרכזי הטניס למציאות: „אני רוצה שכל ילד במדינה, שרוצה לשחק טניס, יוכל לעשות זאת – מבלי שהדבר יהפוך למעמסה כלכ־לית על הוריו", הסביר איאן אז, בימי הבראשית של המרכז. שום דבר לא השתנה ב„מוטו" הזה עד היום.

על הפרק / דן חי

● בלי בריכה וג'אקוזי

את ההשלמות נותנים תורמים. ברובם המכריע יהודים טובים מדרום־אפריקה, צרפת, אנגליה, קנדה וארה"ב. תהליך ההתרמה ייחודי למרכז: לוקחים כמה ילדים, טניסאים של תחילת הדרך, לתחרויות ראווה בחו"ל. מספרים על ילדים שיצאו מהמצוקה בזכות הטניס, על הפוטנציאל וגם על ההצלחות. הנוכחים במופע כזה לא נשארים אדישים. חותמים על תרומה במקום ומתחייבים לתרומה נוספת בהמ־שך. כל אחד לפי יכולתו או רוחב־ליבו.

הכסף זורם להנהלה הבינלאומית של המרכזים. זו מנווטת אותם למרכזים בארץ לפי הצורך. המערכת משומנת. הכסף זורם בהתאם.

גם המערכת המקצועית של המרכזים כבר משומ־נת. מלבד מדריכים מקצועיים, עומדות לרשות המא־מנים יועצת חינוכית. ברמת־השרון יש גם חדר־כו־שר משוכלל. על בריכה חשבו ולא הקימו, גם ג'אקוזי לא. מפחדים שאלה יהפכו את המקום לקא־נטרי־קלאב. זו לא המטרה של המרכז.

מדריך ראשי ירון כהן: „עיסוק בענפי ספורט נוס־פים יכול רק להועיל. ככל שהבסיס הספורטיבי של הילד גדול יותר, הפירמידה שנבנית עליו גבוהה יותר. למרות זאת ויתרנו על בריכה. במקום זה משחקים כדורסל או כדורגל. המטרה מושגת גם כך".

לחוד הפירמידה יגיעו האלופים. לא אלפים, גם לא מאות. בודדים. היום עוד לא רואים את היורשים לדור של עמוס מנסדורף או גלעד בלום, תוצרת העילית של המרכז עד היום. אלה, מאמינים, יבואו. הכל שאלה של זמן.

הלחץ בא במיוחד מההורים. המעורבות של הל־קם, מספרים, מזיקה. אילן ורבר, אב לשלושה ילדים פעילים במרכז ברמת־השרון מספר: „יש הורים שמ־כים את הילדים, אחרי שהם מפסידים בתחרות".

רעיה יובל, היועצת החינוכית של מרכזי־הטניס, עוד לא שמעה על הכאות. אבל על תופעות חריגות אחרות הגיעה. „יש ילדים שבאים לכאן בשביל הכיף. עם כאלה אין בעיות. יש כאלה שבאים במט־רה להיות שחקן. אז נשאלת השאלה של מי המטרה של הילד או ההורים?".

על הסוג האחרון היא מספרת: „ילדים מרגישים שהיחס אליהם בבית משתנה בהתאם להישגים. הט־ניס הופך להיות המרכז. באחד המקרים באתי לבק־ר ילדה שמשחקת כאן. הבנתי שיש לה בעיות בבית. התברר לי שבכל פעם שהיא חוזרת מהמרכז, מכריח אותה אביה לשבת ולצפות בסרטוני־וידיאו של טניס מהעולם. וזה רק הזיק לה".

● ההורה האידיאלי

גם הנוכחות הפיזית של ההורים במרכז מפריעה. תמי לוין, מדריכה במרכז, מספרת על הורים שמפ־ריעים בהערות באמצע השיעור. „ההורים צריכים להתייחס לזה כמו אל כל חוג שהילד הולך אליו. כשהילד הולך לשיעור פסנתר, ההורה לא בא ואומר לו איזה תו לנגן. אז שלא יבוא לכאן, ישב על הקריטונה ויגיד לו איך לשחק".

ירון כהן קורא לשאלת שילוב ההורים „נקודה רגישה". מספר גם על נסיון לאסוף את ההורים מהמ־גרשים לקפיטריה. שיישבו שם ויחכו לילד שלהם.

הוא אומר: „ההורה האידיאלי הוא זה שמתעניין, תו־מך, אבל לא מפריע יותר מדי".

גם אחרי שבעיית מעורבות ההורים יורדת מהפ־רק, לא מסתיימות הבעיות. אתה שואל מה מפריע לנו להגיע לרמה השבדית בכמות האלופים. עונים לך במרכז: „יש לנו מיתקנים אולי טובים משלהם". אחר־כך זורקים לך צמד מילים באנגלית: „מנטאל טאפנס" (קשיחות מנטאלית). זה מה שחסר לנו. ירון כהן: „זה כולל קשיחות פנימית, רצינות, שליטה עצ־מית, התמדה. כאן יש שמחכים להישגים, שיבואו בקלות".

רעיה יובל מוסיפה את שלה: „יכולת עמידה בלח־צים, כושר ריכוז", לפני שמוסיפה בעיות אחרות: „עובדים כאן בקבוצות, אבל טניס הוא ספורט אינ־דיבידואלי. זה הופך את הקבוצה לקבוצה תחרותית. צריך להפוך אותה לקבוצה תומכת. לא הצלחנו בזה. היריבות בין הילדים כאן היא לא רק בתוך המיגרש, גם מחוצה לה. אפילו בתוצרת קטנה, שיבואו, יעודדו אחד את השני. אצלנו כמעט לא רואים את זה".

ועוד בעיה: „מתייחסים לילדים כאן ברפות. צרי־כה להיות מערכת ענישה יותר גדולה. אין הקפדה על זה שילד יגיע בזמן לאימון. לא יתכן שהילד ינהל את העניינים. צריך לעשות להם תראפיה הת־נהגותית. לא לתת לילד להתנהג כמו מקנרו. הם רואים אותו בטלוויזיה, רואים שהוא מנצח וחושבים שזאת השיטה. לא מבינים שמקנרו הוא פנומן, יכול לנתק את עצמו מהלחץ מיד אחרי ויכוח עם השופט. כך עמוס מנסדורף נתן את הקפיצה הגדולה שלו, אחרי שהוא התגבר על הבעיה הזאת".

עד שהילדים של היום יתנו את הקפיצה שלהם, מתרפקים קצת במרכז על הנוסטלגיה. לפני מספר חודשים נערכה ישיבה של ההנהלה הבינלאומית. בפני הנוכחים הוקרן סרט בן עשר שנים. ילדים מה־מרכז בסיבוב התרמות בחו"ל. עמוס מנסדורף בולט מעל היתר כבר בגיל 11. בסרט נשאל מנסדורף מה ירצה להיות כשיהיה גדול. עמוס לא חשב הרבה לפני שהשיב: „להיות טניסאי מקצוען ולהוביל את נבחרת ישראל להישגים בגביע דייויס".

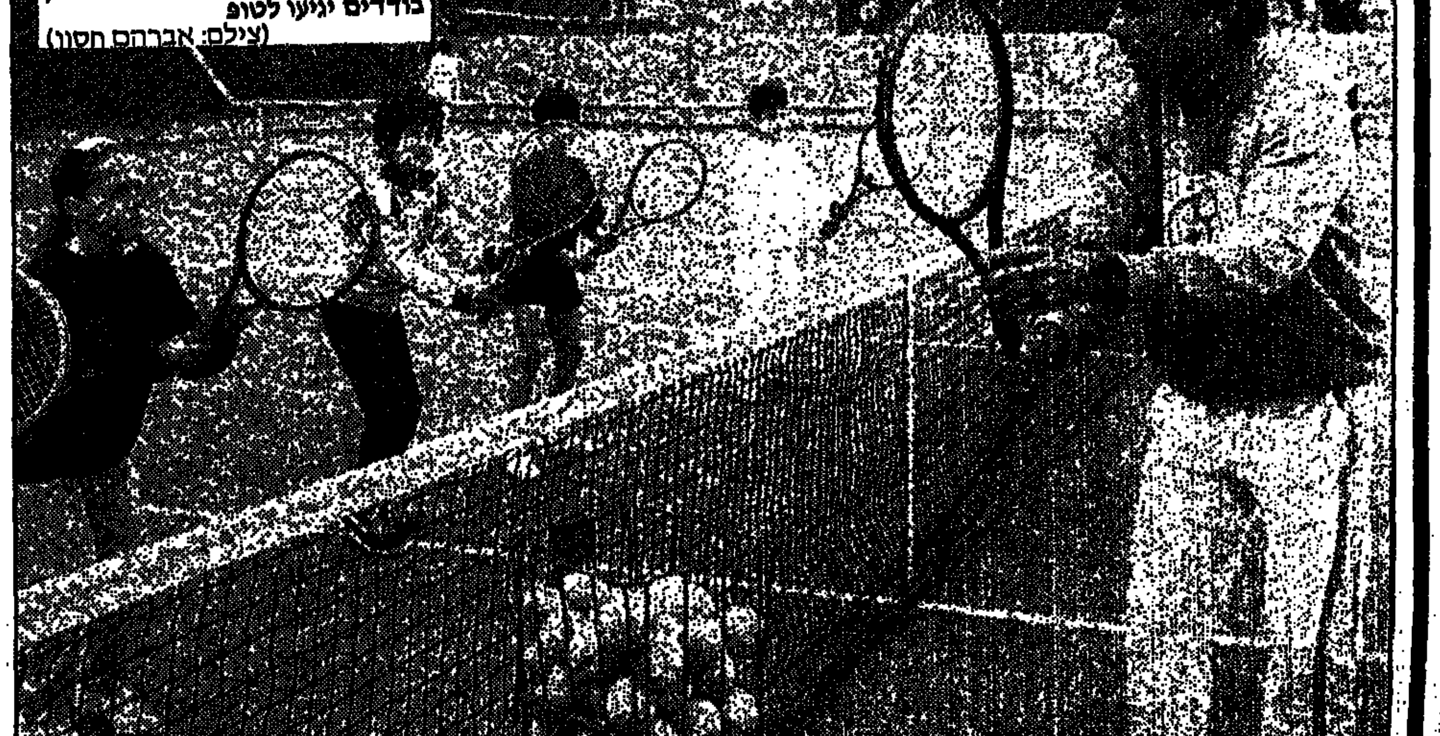

ירון כהן המדריך ראשי של מרכז הטניס ברמת־השרון מדגים „וולי" של גב היד לחבורת ילדים. רק בודדים יגיעו לטופ (צילם: אברהם חסון)

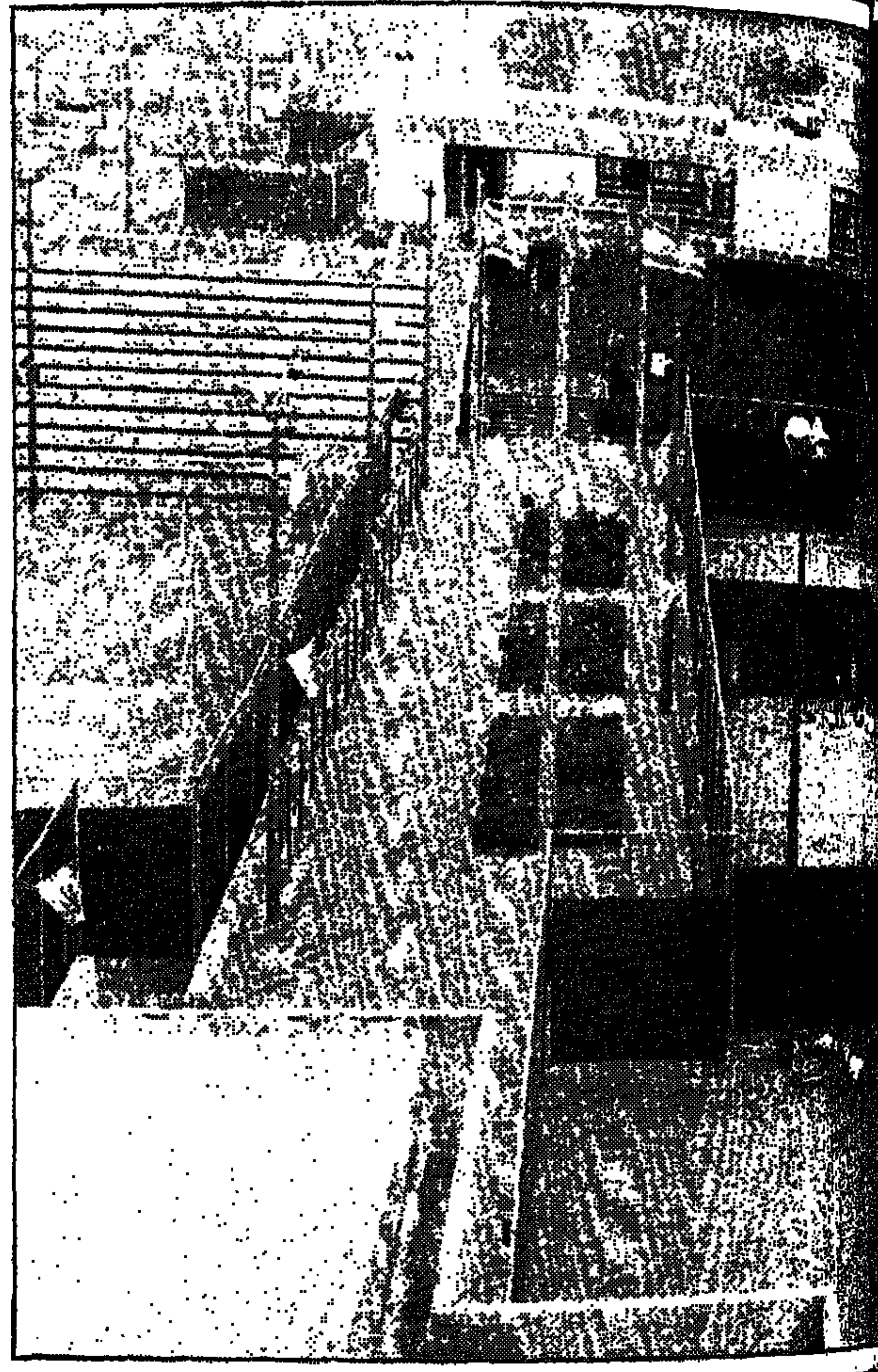

לפני עשר שנים נשאל ילד ממרכז־הטניס ברמת־השרון, שזה עתה נחנך, מה הוא רוצה להיות כשיהיה גדול. „להיות טניסאי מקצועני ולהוביל את נבחרת ישראל להישגים בגביע דייויס", השיב ● לילד הזה קוראים עמוס מנסדורף ואת הדברים הוא אמר למיקרופון, כאשר ברקע נשמע תיקתוק המצלמה. ראשי מרכז הטניס ברמת השרון חזו לא מכבר בסרט הזה ● אם ישאלו את 3,600 הילדים המשחקים בשבעה מרכזי־הטניס המשוכללים שהוקמו מאז – ביניהם בקרית שמונה, אשקלון, יפו וערד – מה הם רוצים להיות כשיגדלו, ישיבו בוודאי: „להיות טניסאי כמו עמוס" ● כל הצלחה של טניסאי־הייצוג מביאה עוד גל של ילדים למרכזים. מספר המקומות מוגבל. התחרות קשה ואכזרית. כל ילד חדש שמתקבל מוציא מהמעגל ילד אחר ● מאלה שיישרדו, בבוא היום, אולי ייצא היורש ● המוטו של איאן פרומן, נשיא מרכזי הטניס והאיש שהפך את חלום המרכזים למציאות: „אני רוצה שכל ילד במדינה, שרוצה לשחק טניס, יוכל לעשות זאת, מבלי שהדבר יכביד על הוריו מבחינה כלכלית". לכן גובים בקרית־שמונה חמישה שקלים מכל ילד לחודש ● תקציב ההפעלה של מרכזי הטניס 2.25 מיליון דולר בשנה. מרבית הכסף בא מתרומות. מאז הוקם המרכז הראשון ברמת השרון, נאספו יותר מ־26 מיליון דולר מתרומות כאלה

פרומן: „לא האמנו שנקטוף את הפירות כה מוקדם"

איאן פרומן, נשיא מרכזי הטניס, לא היה בצ'כוסלובקיה כדי לראות מקרוב את נצחון הנבחרת. גם לא בארץ, כדי לקדם את פני החוזרים.

הבשורה על הנצחון מצאה אותו בפילדלפיה, בסיור עם טניסאים צעירים מהמרכז, לאיסוף תרומות. „צריך להמשיך בעבודה", הסביר־התנצל בראיון טלפוני לגלי־צה"ל.

פרומן מכיר מקרוב את עמוס מנסדורף, עוד מן הימים בהם החל עמוס את דרכו, במרכז הטניס. פרומן, הוגה הרעיון ומייסדו העיקרי של המרכז, אמר השבוע: „קיווינו להגיע להישגים כאלה. ציפינו לזה. אבל לא האמנו שנקטוף את הפירות בשלב כל־כך מוקדם".

מדריך להורים: כך מגדלים צ'מפיון קטן

[illegible]

יעל סגל (16): מקצוע לעתיד

[illegible]

דני ארז (10.5): לא חושב על כסף

[illegible]

מדריכה ותיקה תמי לוין בעת שיעור עם חניכים. יש הורים שמעירים לילדים באמצע השיעור. זה מלחיץ ומפריע (צילם: אברהם חסון)

צילם: יוסי רוט,
שליחנו המיוחד לצ'כוסלובקיה

לקום מהקרשים

זו המומחיות של נבחרת גרמניה המגיעה בשבוע הבא ארצה. דוגמאות לא חסרות: שוויץ 54', מינכן 74', סביליה 82' ואפילו מכסיקו 86' ● פרנץ בקנבאואר, המאמן, מקים נבחרת חדשה, לקראת אליפות אירופה 1988, שתערך בגרמניה; נבחרת צעירה, בלי שומאכר, מאגאת, וקרל־היינץ רומניגה. עם אולאף טון, אובה ראן, הרברט ואס וסטפן רויטר. השמות של העתיד

על הפרק / אבינעם פורת

ה־28 ביוני 1986. מלון שרתון „מריה איזבל" במכסיקו־סיטי. נבחרת הכדורגל של מערב־גרמניה בערב האחרון שלפני גמר המונדיאל. למחרת, ארגנטינה ממתינה לה באיצטדיון ה„אצטקה". הכדורגלנים מסתובבים בלובי, כאילו שלווים, ונבלעים בין העתונאים והאוהדים. רק אחד מהם, לותאר מתיאוס, יוצא החוצה, לשדרות הרפורמה הסמוכות. האיש עליו הטיל המאמן פרנץ בקנבאואר לפקח על צעדיו של דייגו ארמנדו מאראדונה, מתקשה למצוא מנוחה.

עקבתי אחריו בדיקות ההן. הוא היה חסר מנוחה. התיישב על ספסל, קם, המשיך, ואחר־כך התיישב על ספסל אחר. רציתי לדבר עם השחקן, שבידיו המפתח הראשי לפרס היקר ביותר בכדורגל. אבל התנהגותו, המתוחה מאוד, אמרה את הכל. לא כדאי להתקרב אליו.

מתיאוס, 26, פיקח, שולט היטב בכדור, בעיטה אדירה (עיין ערך השער ששלח את מרוקו הביתה) ועם יכולת הגנה גבוהה לקשר התקפי, הוא מהשחקנים המובילים בנבחרת הגרמנית. הוא בין חמשת שרידי גמר המונדיאל מול ארגנטינה שעדיין נכללים בסגל.

האחרים הם המגן המבריק תומס ברתולד,23, מפרנקפורט, שבעונה הבאה יעבור ככל הנראה לוורונה תמורת 1.3 מיליון דולר; המגן אנדריאס ברמה, 26, מבאיירן, שהכניע בעונשין את הצרפתי ז'ואל באטס בחצי הגמר; הקפטן החדש של הנבחרת, קלאוס אלופס (27) מס.צ. קלן, ורודי פלר (29) מברמן, מבקיע שער השיוויון בגמר. בסגל הגרמני יש עוד שחקנים שהיו במכסיקו, אבל אלה לא השתתפו במשחק הגמר עצמו. וולפגנג רולף מלברקוזן, שנימרל להלוטין את מישל פלטיני בניצחון על הצרפתים; קלאוס אוגנטאלר, הליברו של באיירן מינכן, שנוטרל בגלל פציעה לאחר משחקי הפתיחה; אייקה אימל משטוטגארט, שהפך בימים אלה לשוער הראשון של הנבחרת בעקבות פרשת שומכאר. אגב,למכסיקו, יצא אימל כשוער מספר־3, אבל זכה לקידום לאחר העזיבה־בטריקה של אולי שטיין.

גם אובה ראן ממנשנגלדבך, מתיאס הרגט מאורדינגן, והכשרון אולאף טון משאלקה היו במכסיקו, אבל הם, כמו אימל, לא שותפו כלל.

● 5 גמרים – 2 גביעים

בסך־הכל, הנבחרת הראשונה המגיעה לישראל, היא חצי־חדשה, עם הפנים קדימה לעבר אליפות אירופה בגרמניה בשנה הבאה. מי שמכיר את הגרמנים יודע, שהם חייבים להיות מוכנים בזמן. בכית הם לא יכולים להרשות לעצמם לעשות בושות. השאלה היא איזה ענין יש לנו לצפות בנבחרת גרמנית שיערה 1988? התשובה קשורה לפרנטיות הגרמנית. גם אם היער הוא השנה הבאה, כמה חודשים אחרי שהנבחרת הישראלית תסתער על היער האוקיאני, בגרמניה מתייחסים לכל משחק ברצינות. אפילו אם הוא ידידותי, נגד ישראל. עובדה: 45 עתונאים ילוו את הנבחרת ארצה, והמשחק יועבר בשידור ישיר בטלוויזיה. עכשיו גם ברור למה בקנבאואר הטריח את עצמו לבא ארצה כדי לראות את הנבחרת שלנו.

מעט היסטוריה. גרמניה המערבית נחשבת לאחת הנבחרות המצליחות ביותר בגביע העולמי. בתשעה הטורנירים מאז שווייץ 1954, הפעם הראשונה בה הופיעה כמרינה נפרדת, היא הגיעה לחמישה משחקי־גמר. פעמיים ניצחה, בשווייץ – ובגרמניה 1974. שלוש פעמים דורגה כסגנית.

גם בארבעה הטורנירים בהם לא הגיעה לגמר, השיגה הנבחרת תוצאות מעולות. בשבדיה 58' ובמכסיקו 70' השתתפה בחצאי הגמר. בצ'ילה 1962 וארגנטינה 1978, נעצרה ברבע הגמר.

אחד הדברים המאפיינים את הופעותיה של נבחרת גרמניה במונדיאלים השונים הוא היכולת שלה להתאושש מהפסדים מוקדמים, או מפיגור משמעותי במשחקים המכריעים.

ב־54' בשוייץ, היא הפסידה בשלב המוקדם להונגריה האגדית 8:3. המאמן, סם הרברגר, העריך שהמשחק הזה אינו קובע, והציב הרכב משני. בגמר הובילה הונגריה 0:2 כבר בדקה השמינית, משערים של פושקש וצ'יבור, אבל המלה האחרונה היתה של הלמוט ראהן (צמד, השער השני בדקה ה־84) ומקס מורלוק.

ב־66' באנגליה, הובילה המארחת בגמר 1:2. וולפגנג וובר השווה ממש עם השריקה לסיום והביא ל־30 דקות הארכה. שער־המחלוקת המפורסם של ג'ף הארסט, ושער נוסף שלו בדקת הסיום, שלחו את גרמניה הביתה עם מדלית הכסף.

ב־70' במכסיקו, בחצי הגמר, הובילה איטליה 0:1. קרל־היינץ שנלינגר השווה עם השריקה. בהארכה הבלתי־נשכחת ניצחה איטליה 3:4.

ב־74' בגרמניה, הוביל יוהאן נייסקנס את הולנד ליתרון בגמר. פאול ברייטנר וגארד מילר, ראגו לגביע מספר שניים.

ב־82' בספרד, שיא השיאים, בחצי הגמר בסביליה. צרפת הנפלאה כבר הובילה 1:3 בהארכה, אבל הגרמנים לא איבדו את הראש. קרל־היינץ רומניגה וקלאוס פישר השוו, לפני הניצחון הסופי בבעיטות 11 מ'!

והקאמבק האחרון, בגמר המכסיקני מול ארגנטינה. בראון ו־ולדאנו הובילו 0:2, לפני שרומניגה ופלר התעוררו והשוו. לרוע מזלם, אמר בורוצ'אגה את המלה האחרונה: 2:3.

● שילוב של כח וטכניקה

הנבחרת המערב־גרמנית, כמו הבונדסליגה הנחשבת לאחת הליגות הטובות באירופה, משלבת הרבה כח לצד טכניקה. החזקת כדור ממושכת, ויציאה מפתיעה לגיחות מהירות, המפעילות לחץ על שער היריב.

בקנבאואר, 38, בלי תעודת־הסמכה כמאמן, אבל עם הרבה יוקרה כמי שהביא תהילה לכדורגל הגרמני, קיבל את הנבחרת לאחר שקודמו, יופ דרוואל, נכשל באליפות אירופה בצרפת 1984. לזכותו של בקנבאואר עומדת העליה לגמר במכסיקו, אפילו אם היא נעשתה גם על־ידי המשחק הטאקטי המרגיז ברבע הגמר מול מכסיקו (0:0 וניצחון בפנדלים).

מאז המונדיאל, קיימה הנבחרת הגרמנית שלושה משחקים ושילבה בהם פנים חדשות לרוב. קרל־היינץ רומניגה, הנס־פיטר בריגל ופליקס מאגאת, פרשו. קרל־היינץ פרסטר שעבר למארסיי – נפצע וגם לא כל־כך מעוניין לשחק בנבחרת בשלב זה. לבקנבאואר יש תגלית בן 29 (מה יש? גם יעקובס הגיע לנבחרת בגיל 33), תומאס הרסטר, הליברו של לברקוזן. הבלם האחר הוא בן 20, יורגן קלר מוולדהוף מנהיים. יתכן שבארץ ינוסה כשרון שלישי בעמדה זו, סטפן רויטר בלם נירנברג.

במשחק הראשון, בקופנהגן, נקמו הגרמנים בדנמרק על ההשפלה במונדיאל, בנצחון 0:2. זו היתה התוצאה בה ניצחו הדנים במכסיקו.

הלאה: גרמניה בהרכב צעיר, רובו מגיל 25 ומטה, סיימה בתיקו 2:2 בהאנובר עם ספרד. הרברט ואאס ואובה ראן הבקיעו.

ההתכנסות הבאה, בפתיחה המחודשת של ה„פראטר" בווינה, שבדיעבד היתה גם הפרידה מטוני שומאכר (אז עדיין לא ידע שזהו משחקו האחרון), לא נשאה אופי חיובי. אוסטריה, עם הרבה רצון לנצח טוף־סוף על אדמתה את הגרמנים, בראשונה מאז 1931, מחצה במחצית שניה מטריפה – 1:4.

בקנבאואר, הליברו הגדול הראשון בעולם הכדורגל, משוכנע כי זו היתה התבוסה האחרונה. כישראל זה לא יקרה.

זהו הרברט ואאס, חלוצה־כוכבה של באייר לברקוזן ואחד משלושת החלוצים שאמורים לפתוח בהרכב הגרמני מול ישראל. ואאס כבש אחד משני השערים של גרמניה בתיקו 2:2 עם ספרד

האולימפית: גם אצלם יהיה מה לראות

מי שיבוא לר"ג ביום רבועי הבא, כדאי לו להגיע לפני השעה 6. במשחק המוקדם שיופיע באותה שעה, תפגש נבחרת המשנה שלנו, בניהולו של שלמה שרף, את הנבחרת האולימפית הגרמנית, שבהרכבה כמה מכוכבי הבונדסליגה שלא מצאו מקום בהרכב הבכיר.

כך, למשל, צפויים להתייצב במרכז התתקפו פרנק מיל מדורטמונד, שהבקיע העונה כבר 10 שערים, יורגן קלינסמן משטוטגרט (7), או הנס־יורג קריגס, מכובשי השערים העיקריים של בורוסיה מנשנגלדבך.

בקישור: תומס פון־הייסן כוכבה של המבורג (7 שערים), כריסטיאן שרייר מלברקוזן (7 שערים) ורודי בומר מאורדינגן, שהיה לפני שנה (חצי מהתעברות היותר בולטות בבונדסליגה. הוא נרכש מדיסלדורף תמורת מליון מארק. יהיה מה לראות בר"ג.

ברייטנר: קומוניסט? אני? מה פתאום

פאול ברייטנר [illegible] אחד מהגיבורים של גרמניה המערבית בשני מונדיאלים. שער שיוויון (מבעיטת 11 מ') בגמר 74' מול הולנד במינכן, ושער מצמק מול איטליה בתוספת במונדיאל הספרדי. [illegible] שבקנבאואר קרא לעיון את דעותיו של ברייטנר, שהתפרסמו בעתון „בילד", במהלך משחקי מכסיקו.

על „חצר האורות" שלו, שמעתי בראיון שקיימתי איתו במכסיקו־סיטי, ערב הגמר בין ארגנטינה לגרמניה. [illegible]

אבי רן, תיזהר מפלר

רודי פלר, 29, שאמור להגיע ארצה, הוא מלך השערים מספר 1 כיום בבונדסליגה. [illegible]

רומניגה הצעיר ירד כיתה

[illegible]

כדורסלני העתיד של הפועל גבים מאזור שער־הנגב. בשורה העליונה מימין: אודי צורף – המאמן, און אבני, יואב זינגר – ראש הקבוצה, אופיר גרימן, אסף סיבוני, חגי ארדר, מעוז ינון, ישראל סלע – מנהל. בשורה התחתונה: עומרי וולפברג, נדב בן־הילל, אורון בית־אור, עמית שגב, אבנר סמיד, עדן שחם, אבישי תעיזי.

שער הנגב: כבר יש להם חמש קבוצות

עד לעונה הנוכחית היתה המועצה האזורית שער־הנגב, מיוצגת בליגת הקט־סל מחוז דרום ע"י קבוצה אחת – הפועל שער־הנגב.

השנה חל שינוי בקו מחשבתם של אנשי הכדורסל במועצה. במקום קבוצה אחת הם התליטו להפעיל חמש קבוצות קט־סל חדשות.

ישראל סלע לקח על עצמו להקים את הקבוצות הצעירות הנמנות כלן עם קבוצות מחוז הדרום והן:

הפועל גבים המודרכת ע"י המאמן אודי צורף, בוגר קורס מאמנים במכון וינגייט וכדורסלן פעיל בקבוצת הבוגרים של האגודה. הילדים עורכים את פעילותם באולם הכדורסל של בית־הספר האזורי; הפועל מפלסים המשחקת במגרש הפתוח בקיבוץ; הפועל דורות הפעילה באולם הכדורסל של המשק; הפועל כפר־עזה (במגרש הפתוח) והפועל ארז המשחקת במגרש החוץ במשק.

להלן לקט מתוצאות המשחקים שהתקיימו עד המחזור הרביעי בכל 21 המחוזות:

בנים:

גליל־עליון
הפועל בית־הלל – הפועל אמיר 34:39; הפועל דפנה – מכבי מטולה 23:44; הפועל כפר־בלום – מכבי מטולה 23:45; הפועל כפר־גלעדי – הפועל שדה־נחמיה 36:45.

צפון
הפועל גדות – הפועל מלכיה 29:39; הפועל חולתא – הפועל יראון 42:57; הפועל יפתח – מכבי מירכמיאל 29:56; הפועל מלכיה – הפועל גונן 25:42.

רמת־הגולן
אליצור גוש־חספין – הפועל מרום־גולן 0:2.

עמק־הירדן
הפועל אפיקים – הפועל שער־הגולן 34:44; הפועל אשדות־יעקב – הפועל מרום־גולן 26:61; הפועל דגניה ב' – הפועל בארי אפיקים 12:44; הפועל שער־הגולן – הפועל בארי אפיקים 37:45.

בית־שאן
הפועל בית־שאן – הפועל ערבה ניר־דוסיטה 29:35; הפועל חפציבה – הפועל עין־חרוד מאוחד 32:35; הפועל עין־חרוד איחוד – מכבי בית־שאן 26:47; הפועל תל־יוסף – הפועל עין־חרוד איחוד 29:45.

עמקים
בית"ר מגדל־העמק – הפועל חבר רם־און 35:37; הפועל גבע – הפועל עבור עפולה 33:34; הפועל קרית־טבעון – הפועל חבר רם־און 25:42.

חיפה
הפועל בני־נהריה – מכבי יקותיאל 39:56; מכבי חיפה הר־הכרמל – מכבי כרמיאל 0:2; מכבי יקותיאל חיפה – אליצור עכו 11:64; מכבי עירוני מוצקין – הפועל חיפה 25:46.

שומרון
הפועל גן־שמואל – הפועל גבעת־אולגה 48:59; הפועל פרדס־חנה – בית"ר בנימינה 26:55; מכבי מיקי חדרה – מכבי כפר־סבא 31:60.

נתניה
אליצור נתניה – אליצור כפר־הרואה 26:35; הפועל גבעת־חיים איחוד – מכבי נתניה 16:34; הפועל כפר־ויתקין – מכבי נתניה 20:51.

שרון
הפועל שפיים – אליצור מ.ס. נתניה 33:38; מ.ס. אבן־יהודה – הפועל שפיים 14:29; מכבי רעננה – אליצור כפר־סבא 20:22; הפועל שפיים – הפועל שקר רעננה 0:2.

רעננה
הפועל אלון רעננה – צעירי בני־הרצליה 31:48; הפועל ארז רעננה – א.ס. יחדיו רעננה 17:33; מכבי הוד־השרון – מכבי אורן הוד־השרון 7:43; צעירי בני־הרצליה – מכבי אורן הוד־השרון 20:25.

פתח־תקוה
הפועל מוריעים – מכבי רקל פתח־תקוה 32:42; הפועל נרקיס גבעתיים – מכבי אולגים תל־אביב 27:36; מ.מ. גבעת־שמואל – הפועל מוריעים 33:44.

רן
הפועל אתרוג גבעתיים – סער רמת־גן 6:76; מכבי מרכז רמת־גן – מכבי שמעוני פתח־תקוה 43:48; מכבי רמת־אביב – בית"ר רמת־גן 25:53.

תל־אביב
הפועל אורי תל־אביב – בית"ר תל־אביב 44:48; הפועל הרס גבעתיים – מ.מ. גבעת־שמואל 37:50; מכבי ניצן ראשון־לציון – אס"א תל־אביב 18:42; מכבי פתח־תקוה – א.ס. אורן רמת־השרון 30:35.

שפלה
בני־יהודה רוקח – הפועל צבר חולון 14:46; הפועל בני־ברית יפו – מכבי ברוך רמת־גן 16:61; הפועל רימון גבעתיים – מכבי שביט תל־אביב 25:43; מ.ס. רמת־אפעל – הפועל הרצל יהוד 29:69.

מרכז
א.ס. סביון נווה־מונסון – הפועל יהוד 15:39; מכבי תל־אביב/בת־ים – הפועל לוד 31:32; בני־יהודה תל־אביב – מתנ"ס תל־כביר מכבי 30:48; אליצור בת־ים – הפועל יהוד 10:75.

שורק
אליצור אחוה נווה־דוד – אליצור נווה־דור רמלה 11:37; מכבי גפן ראשון־לציון – הפועל גבעת־ברנר 21:56; מכבי רחובות – הפועל אס"א נס־ציונה 21:48; הפועל נס־סירני – אליצור פשוש נווה־דוד רמלה 14:43.

ירושלים
אליצור ירושלים – הפועל צובה 22:58.

דרום
אליצור אשקלון – הפועל נחל־עוז 34:36; אליצור יבנה – א.ס. אשקלון הפועל 48:58; הפועל ארז – הפועל גבים 27:37; הפועל אשדוד – א.ס. אשקלון הפועל 29:59.

נגב
הפועל באר־שבע – הפועל חבל־איילות 26:38; הפועל חבל־איילות – הפועל ערד 31:42; הפועל צפון אשכול – הפועל דרום אשכול 20:52; הפועל רמת־הנגב – הפועל ערד 21:43.

בנות:

צפון
הפועל דפנה – הפועל חוקוק 25:48; הפועל חוקוק – הפועל גרות 22:45.

עמקים
הפועל אפיקים – הפועל כליל־תחתון 31:34; הפועל קישון יפעת – הפועל מעודחיים 19:26; הפועל עפולה – הפועל קיבוץ יזרעאל 11:70.

שַׁעֲשׁוּעוֹן

את הפתרונים (בלבד) יש לשלוח לשעשועון „ידיעות אחרונות לילדים" ת.ד. 1431 ת"א, 61091.

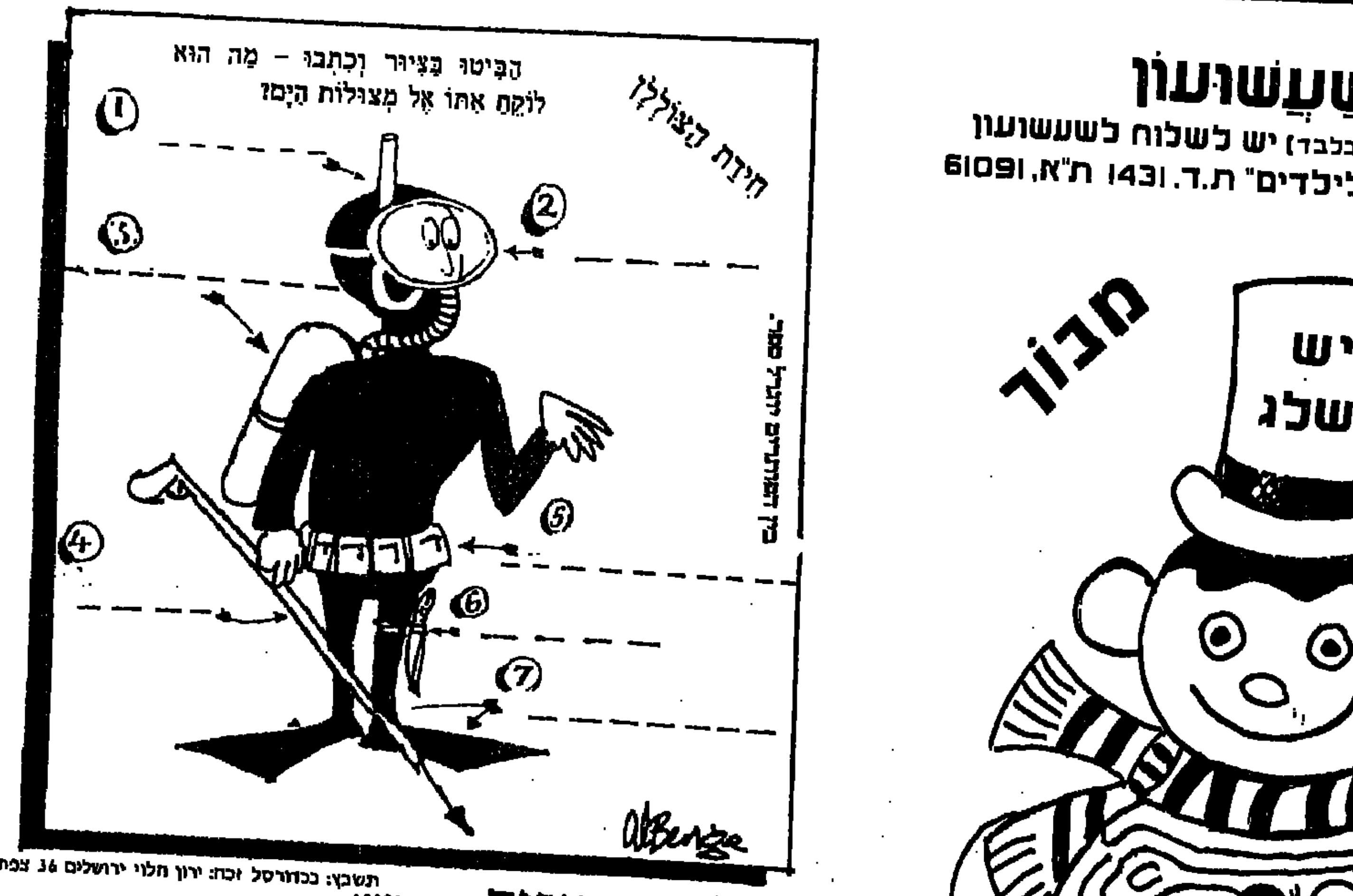

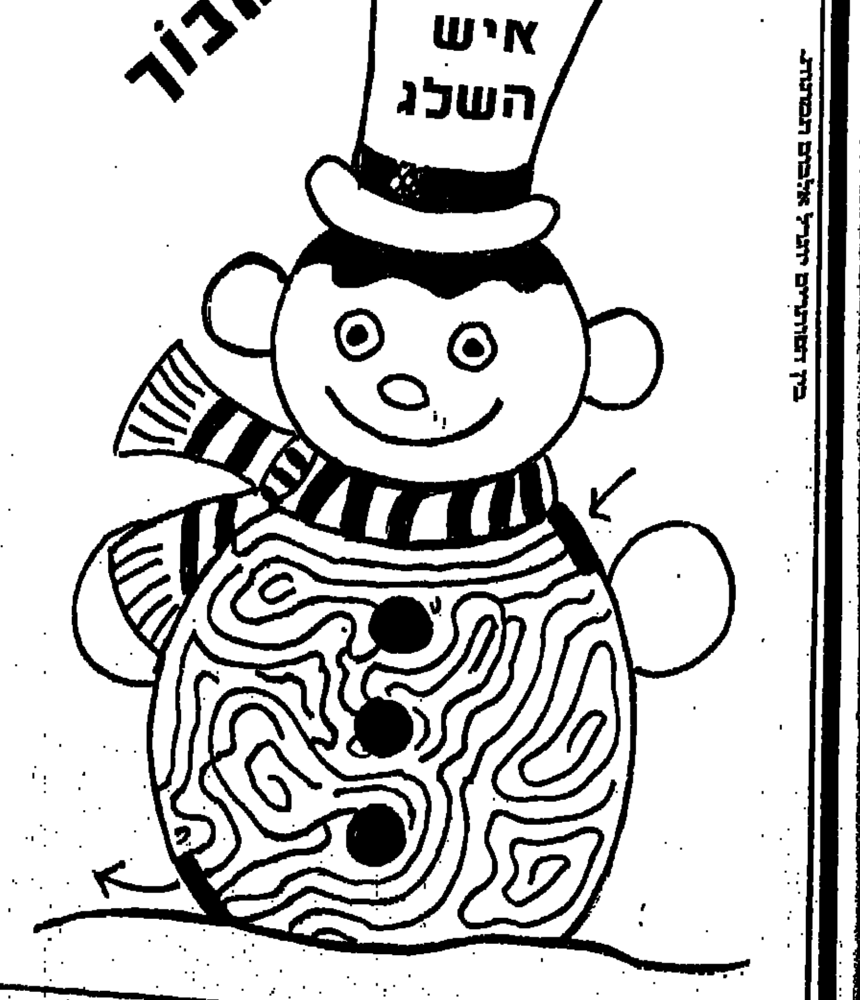

שמות הזוכים

תאומים זהים: באלבום תגובות זכה: דותן שביר ק. שדה נחמיה (תולעות) ד.נ. גע. 12145.
חידה מצוירת: במשחק הרכבה זכתה: אלואב אדוה רח' סיני 1/2, שכ' ה' באר־שבע 84730.
שעשועון 1: בכדורסל זכה: רוני קאהן הברושים 6, קרית ביאליק 27000.
שעשועון 2: גילי אדר, ק. יגור 30065.
תשחץ: במשחק הרכבה זכה: אלי גנסנודה רמות ב' 169/7, ירושלים 97725.
דמויות מסיפורים: במשחק חינוכי זכתה: בשמת אילת, קיבוץ נוה־אור, ד.נ. עמק בית שאן 10875.
צייר אותי: במערכת צבעים זכתה: כנרת אריאלי, קיבוץ גבעת־חיים מאוחד. עמק חפר 38930.
תשבץ: בכדורסל זכה: ירון הלוי ירושלים 36 צפת 13206.
היכן הוא זורם: במחבטים וכדור.
הבדלים: באלבום תגובות זכה: דקל רינד, קבוץ גבר־עם ד.נ. חוף אשקלון.
במבוך המצודה: בכדורגל זכה: איציק קסטל הפלמ"ח 6, נ. שמואל 51905.
צייר אותי: בצבעים זכה: צביקי ברונשטיין הברושים 11, זכרון־יעקב.
ספורציורחידה: בילקוט לבי"ס זכה: ניר יעקובוביץ, קיבוץ גליליים 46905.
מה מסתתר: בצבעים זכתה: תילה הלוי, ת.ד. 18, צפת 13100.
חידת ציורים: בספר זכתה: מיכל דישון קב' כנרת, ד.נ. עמק הירדן 15118.
מצא את ההבדלים: בצבעים זכתה: קרן לוי ויצמן 4/397 קרית מלאכי.

כי מצוה, מנומסים?
מאת אבא איתמר

ילדים בתערוכה

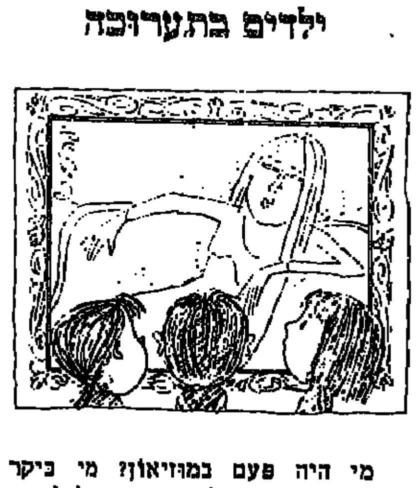

מי היה פעם במוזיאון? מי ביקר בתערוכת אמנות בגלריה? מי שיכול לענות בחיוב על שאלות אלה יודע היטב כמה הרבה אפשר לספוג במקומות כאלה, בתנאי שמתנהגים בהתאם – מכבדים את האכסניה התרבותית, את עבודת האמן, את הסברי המנחים ואת הנכונות של המבקרים לקלוט ולהתרשם.

ביקור בגלריה או במוזיאון הם חוויה תרבותית ורגשית וצריך להתכונן לקראתם.

איך מתכוננים? מתלבשים יפה, קוראים מה שיש לקרוא על האמן, על התקופה ועל סוג האמנות המוצגת ובאים כדי ליהנות.

הַבַּלּוֹן הַכָּסוּף
מֵאֵת נָתָן כַּ"ץ

יֶלֶד קָטָן עָמַד בַּכִּכָּר
וְאָחַז בְּיָדָיו בַּלּוֹן נֶהְדָּר:
בַּלּוֹן בְּצֶבַע כֶּסֶף,
בְּצוּרָה שֶׁל לֵב –
מַמָּשׁ כְּמוֹ שֶׁאֲנִי אוֹהֵב.

הַיֶּלֶד הֶחֱזִיק בַּבַּלּוֹן חָזָק
וְשָׁמַר שֶׁלֹּא יָעוּף,
לְפֶתַע בָּאָה רוּחַ
וּבִמְהִירוּת הַבָּזָק
חֲטוּפָה הַבַּלּוֹן הַכָּסוּף.

הַיֶּלֶד נִסָּה לִרְדֹּף אַחֲרָיו
כִּמְעַט תָּפַס בִּקְצֵה הַחוּט, אֲבָל
הַבַּלּוֹן הִמְרִיא לְגֹבַהּ רַב
וְנֶעְלַם בֵּין הָעֵצִים. חֲבָל.

הַיֶּלֶד, בְּיָדַיִם רֵיקוֹת,
הִצְטַעֵר וְלֹא הִפְסִיק לִבְכּוֹת,
כִּי הַבַּלּוֹן שֶׁלּוֹ אַף פַּעַם
לֹא יָשׁוּב.

וְגַם אֲנִי הָיִיתִי קְצָת עָצוּב.

צא לשדה

עוֹד יָרִיבוּ עַל הַזֶּבֶל!

גם זה קורה, בְּעִקָּר עִם הִתְפַּתְּחוּת הַנִּצּוּל שֶׁל פְּסֹלֶת חַקְלָאִית – חֹמֶר שֶׁהָיָה נֶחְשָׁב תָּמִיד לְמַטְרֵד וַאֲפִלּוּ מַטְרֵד חָמוּר – נֶהְפַּךְ לְמִצְרָךְ שֶׁרַבִּים עָלָיו וּמִתְחָרִים עַל הַשָּׂגָתוֹ.

כָּךְ קָרָה, לְמָשָׁל, לְמֵי־הַגְּבִינָה. בֶּעָבָר נָהֲגוּ לִשְׁפֹּךְ אוֹתָם לַבִּיּוּב, וְהֵם הָיוּ מְקוֹר סֻרְחָן וּמָזוֹן לִזְבוּבִים, וְאִלּוּ כַּיּוֹם מֵי הַגְּבִינָה הֵם שִׁקּוּי מָזוֹן לַבָּקָר, וְכָל בַּעַל מֶשֶׁק הַמְגַדֵּל בָּקָר, מִשְׁתַּדֵּל לְהַשִּׂיג מֵהַמַּחְלָבוֹת כַּמּוּת גְּדוֹלָה כְּכָל הָאֶפְשָׁר שֶׁל מֵי־גְבִינָה.

עַל זֶבֶל הַבְּהֵמוֹת עֲדַיִן לֹא רָבִים, אֲבָל רָאוּי לְסַפֵּר מַשֶּׁהוּ עַל הַ"הִיסְטוֹרְיָה" שֶׁלּוֹ. מֵרֵאשִׁית הַהִתְיַשְּׁבוּת בָּאָרֶץ יָחֲסוּ עֵרֶךְ רַב לְזֶבֶל בְּהֵמוֹת וְעוֹפוֹת כְּאֶמְצָעִי לְהַגְבָּרַת פּוֹרִיּוּת הַקַּרְקַע. נִצְּלוּ גַּם אֶת הַ"מִּזְבָּלוֹת" שֶׁבַּכְּפָרִים הָעַרְבִיִּים וְגַם זֶבֶל צֹאן שֶׁהָיָה מוּבָא עַל גַּבֵּי גְּמַלִּים – כְּמֻסְפָּר בְּסִפּוּרִים מֵאוֹתָהּ תְּקוּפָה. וַאֲפִלּוּ יָבְאוּ זֶבֶל מֵחוּ"ל כַּמּוּבָן. נִצְּלוּ הֵיטֵב אֶת זֶבֶל הַבָּקָר, הַסּוּסִים וְהָעוֹפוֹת מִן הַמְּשָׁקִים עַצְמָם. אַחֲרֵי־כֵן הֵחֵלּוּ לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּדְשָׁנִים הַכִּימִיִּים. אָז הוֹכִיחוּ חוֹקְרִים כִּי בִּתְנָאֵי אַרְצֵנוּ דַּי בְּדְשָׁנִים לְמִינֵיהֶם וְכִי הַשִּׁמּוּשׁ בְּזֶבֶל אֵינוֹ הֶכְרֵחִי – לְפָחוֹת לְגַבֵּי רַבִּים מֵהַגִּדּוּלִים הַחַקְלָאִיִּים. וּמִכֵּיוָן שֶׁהַטִּפּוּל בְּזֶבֶל שֶׁל בַּעֲלֵי חַיִּים קָשֶׁה וּמְיַגֵּעַ, וְגַם מִשּׁוּם שֶׁפִּזּוּר זֶבֶל בְּשָׂדוֹת כָּרוּךְ בְּסַכָּנָה שֶׁל הֲפָצַת זַרְעֵי עֲשָׂבִים וּמַחֲלוֹת צְמָחִים – הָלְכָה חֲשִׁיבוּתוֹ וּפָחֲתָה.

וְהִנֵּה, לְאַחַר שֶׁפִּתְּחוּ וְהִפְעִילוּ בָּאָרֶץ מִפְעֲלֵי נפ"ח (רָאשֵׁי תֵּבוֹת – נִצּוּל פְּסֹלֶת חַקְלָאִית), תְּחִלָּה בִּכְפַר־גִּלְעָדִי וְכַיּוֹם בְּעִקָּר בְּקִבּוּץ אוּרִים, הִתְבָּרֵר כִּי לְזֶבֶל שִׁמּוּשִׁים חֲשׁוּבִים. תְּחִלָּה חָשְׁבוּ שֶׁהַשִּׁמּוּשׁ הָעִקָּרִי יִהְיֶה יִצּוּר גַּז כְּתַחֲלִיף לְדֶלֶק, דָּבָר שֶׁבְּוַדַּאי לֹא רַבָּה כַּאֲשֶׁר הַדֶּלֶק זוֹל, אוּלָם בֵּינְתַיִם נִמְצָא, כִּי דַּוְקָא הַחֹמֶר הַנּוֹתָר לְאַחַר הֲפָקַת הַגַּז וְשֶׁכִּנּוּיוֹ הוּא "בּוֹצָה", הוּא הֶחָשׁוּב. אֶת הַבּוֹצָה מַפְרִידִים לְדֶשֶׁן נוֹזְלִי, טוֹב מְאֹד לְדִשּׁוּן שָׂדוֹת, וּלְחֹמֶר מוּצָק וּמְפֹרָר, שֶׁנִּתַּן לוֹ הַשֵּׁם "כָּבוּץ", צֵרוּף הַמִּלִּים כָּבוּל וּבוֹצָה. כָּבוּל הוּא חֹמֶר יָקָר הַמּוּבָא אֵלֵינוּ כְּדֵי לְשַׁמֵּשׁ מַצָּע לְצִמְחֵי נוֹי וְעָצִיץ, וְהַכָּבוּץ יָכוֹל לְהַחְלִיפוֹ. הַכָּבוּץ טוֹב גַּם כְּמַצָּע לְגִדּוּל פִּטְרִיּוֹת. יִתָּכֵן אֵפוֹא שֶׁבֶּעָתִיד לֹא רָחוֹק יָרִיבוּ עַל הַזֶּבֶל, כְּשֵׁם שֶׁכַּיּוֹם רָבִים כְּבָר עַל מֵי־גְבִינָה.

יוֹסִי

פצותים
מאת מתתיהו ואבירם עופר

חידה מספר 27

חידה זו לקוחה מספרו של יעקב פרלמן „מתימטיקה להנאתך" שיצא לאור בשנת 1966 בתרגום עברי, בהוצאת ח. פרוינר, תל־אביב.

יעקב פרלמן היהודי, היה אחד מגדולי מחברי החידות ההגיוניות ברוסיה, והוא קדם לקורדמסקי שהוזכר פעמים אחדות במדורנו.

לפנינו צורה המורכבת מתריסר (12) גפרורים. השטח הוא 5 „גפרורים מרובעים".

איך אפשר לקבל מתריסר הגפרורים צורה בשטח של 4 „גפרורים מרובעים"?

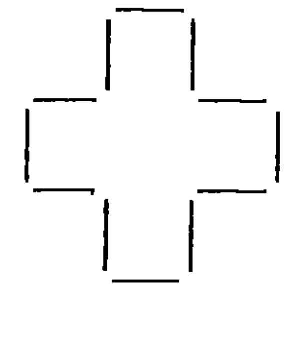

*

פתרון חידה מספר 24

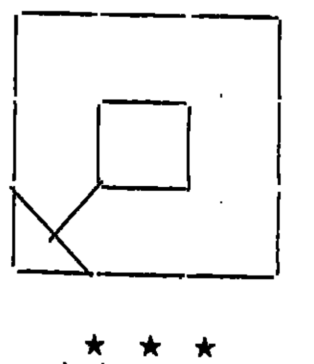

* * *

את הפתרונים אנא שילחו לפי הכתובת: שעשועון „ידיעות אחרונות לילדים", ת.ד. 1431 תל־אביב, 61091.

בין הפותרים יוגרל רדיו טרנזיסטור.

בעקבות העקבות
מאת גדי טאוב

פרשת המרדף בעיר

בשמונה בערב, כשהיו בסיור שיגרתי, קיבלו המפקח קידר ועוזרו, סמל המשטרה ברזילי, הודעה על יריות באיזור מסחרי במרכז העיר. תוך פחות מעשר דקות כבר עמדו ליד גופה של בחור צעיר, שהיתה מוטלת בכניסה לסימטה, שניים שלושה מטרים מעמוד של פנס־רחוב, שהציף את המרצפות האפורות באור כחלחל חיוור. בקצה האחר של הסימטה, שהיה חסום בקיר בנוי לבנים, עמד פח־אשפה ישן עשוי מתכת, שנוקב מידיית אקדח. קליע אחר הותיר „צלקת" על אחת הלבנים בגובה ראש אדם, בערך. המפקח הכניס את עטיפת סוכריית המנטה שלו לכיסו וניגש אל אדם כבן ארבעים שהמתין לו ליד הניידת והציג לפניו את תעודת השוטר שלו.

„נעים מאד, אני המפקח אריה בר־נר". שני הגברים לחצו ידיים.

„אני מבין", אמר קידר, „שאתה אחראי ל..."

„אני יריתי בבחור: זה נכון", נכנס בר־נר לדברי המפקח, „אבל עשיתי זאת תוך הגנה עצמית. הוא כמעט הרג אותי, אין לי שום..."

„הירגע בבקשה. ספר לי את הסיפור כולו, מתחילתו ועד לרגע זה ובצורה מסודרת", ביקש המפקח.

„ודאי", אמר בר־נר, „הכל התחיל כשישבתי במספרה, לא רחוק מכאן והסתפרתי. בראי שישבתי מולו הבחנתי באחד האנשים המחכים בתור הנועץ בי מבטים ממושכים. היה ברור לי שהאיש אינו רגוע. כשנגמרה התספורת שלי ויצאתי מן המספרה, גם הוא קם ויצא אחרי. כדי להיות בטוח שהוא אמנם עוקב אחרי, נכנסתי לחנות הכל־בו הגדולה ומיד יצאתי מן הכניסה האחרת. הבטתי לאחור והוא היה שם. התחלתי לרוץ וכששלחתי מבט חטוף לאחור ראיתי שהוא שלף אקדח. עוברי האורח בסביבה היו מאד מבוהלים. למזלי היה האקדח שלי איתי".

„ויש לך רשיון לנשיאת אקדח?" שאל המפקח.

„ודאי", אמר האיש והמשיך: „המשכתי לרוץ עד הצומת הקרוב ושם פניתי ימינה. לפני שהספיק לפנות אחרי נכנסתי לסימטה הזאת. הנחתי שהוא יחלוף על פני הכניסה לסימטה מבלי להבחין בי, אבל בדיוק כשעבר, קפץ חתול מתוך פח האשפה והפיל את מכסה המתכת ברעש גדול. הוא שמע את הרעש ומיד הסתובב וירה, אבל אור הפנס אינו מגיע לקצה הסימטה ולכן זיהה אותי במטושטש לפי המעיל ולא הצליח לכוון במדוייק. בינתיים נצמדתי לקיר השמאלי ושלפתי את האקדח. הוא ירה שוב ופגע בקיר וכנראה לא ידע שיש לי אקדח, מפני שעמד בלי לחשוש במקום מואר על יד הפנס. אני ראיתי אותו היטב ולכן היה לי קל לפגוע בו בירייה ראשונה. התכוונתי רק לפצוע אותו אבל לא הצלחתי לדייק עד כדי כך. אחר ביקשתי מאחד השכנים להתקשר למשטרה. זה היה לפני עשר דקות בערך וזה הכל".

„ואתה בטוח לגמרי שאינך מכיר את האיש ושלא ראית אותו קודם מעולם?" שאל קידר.

„מאה אחוז. אין לי ספק שהיתה כאן טעות".

„ואני לא חושב שהיתה טעות, מר בר־נר. אתה עצור!" אמר קידר חדות.

מדוע חשד המפקח במר בר־נר?

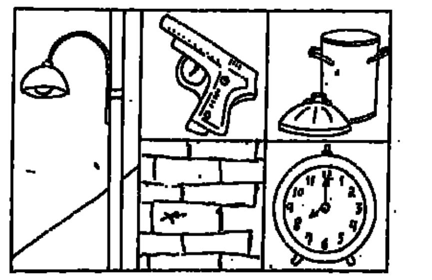

החידה ופתרונה ישודרו בקול ישראל, רשת א' ביום חמישי, כ"ה באדר תשמ"ז (26.3.87), במסגרת התכנית ב„ראש צעיר" המוגשת משעה 14.00

מֵעֵט הַיְלָדִים

הַכְּפָר

הַכְּפָר הוּא מָקוֹם נֶהְדָּר:
יֵשׁ פְּרָחִים בְּכָל מָקוֹם
וְשֶׁמֶשׁ זוֹרַחַת בַּמָּרוֹם.
לְאָן שֶׁתַּבִּיט, הַכֹּל יָרֹק וּפוֹרֵחַ.
הַכְּפָר בִּכְלָל הוּא מָקוֹם שָׂמֵחַ.

רן רוּקִינְאָק, בֶּן 9, כְּפַר קִישׁ

*

הַמַּפָּל

בְּיוֹם שִׁשִּׁי בָּנָה אָבִי מַפָּל
וְזֶה אֶת כָּל זְמַנּוֹ גָּזַל:
אָבִי בְּיָדָיו לְבֵנִים נָטַל
וְאֶת הַמַּפָּל גָּמַר, וְחָסַל.
קָנָה מַשְׁאֵבָה, מָדַד הָאַמָּה
וְיָצָא מַפָּל, כְּמוֹ הַתֵּאוּר הַנַּ"ל.
וְאִם תִּרְצוּ פְּרָטִים נוֹסָפִים
תִּסְעוּ לְכוֹכַב מַאְדִּים –
מִשָּׁם תִּרְאוּ מַפָּל,
שֶׁבְּכָךְ דָּרַשׁ הַרְבֵּה עָמָל!

גַּיְא שָׁלֵו, בֶּן 9½, פֶּתַח תִּקְוָה

חֹרֶף

לָבַשְׁתִּי מְעִיל וְהֶחֱזַקְתִּי מִטְרִיָּה בַּיָּד
נָעַלְתִּי מַגָּפַיִם, גָּרַבְתִּי לִי גַּרְבַּיִם
שֶׁכֻּלָּם יְחַמְּמוּ לִי אֶת הָרַגְלַיִם.

אִיתָן לַהַב, כִּתָּה ב' בֵּית־שֶׁמֶשׁ

יֵשׁ שְׁאֵלוֹת? יֵשׁ תְּשׁוּבוֹת!

במרשות ואנונו נזכרת פצצת נאוטרון שבכיכול פותחה בישראל. הייתי רוצה לדעת על מה מדובר.

רחל גורלי, פתח־תקוה

פצצת הנאוטרון נחשבת ל„מתקדמת וחכמה" (עד כמה שאפשר לומר מלים אנושיות כאלה על מכשירים הרסניים ונוראים). פצצת־אטום רגילה בנויה על יסודות האורניום או הפלוטוניום. גם פצצת האטום וגם פצצת המימן, הנחשבת חריפה יותר, שורפות והורסות לחלוטין את האיזור הנפגע על ידן. פצצת הנאוטרון, לעומתן, גורמת הרס לא רב, אך מחוללת קרינה כה חזקה, שהיא ממיתה את כל החי במרחק רב ממקום פגיעתה. אם חלילה וחס, תפגע פצצת נאוטרון בעיר, היא לא תהרוס את כל הבנינים, כפי שהיו גורמות פצצת אטום או מימן, אך היא לא תשאיר שום יצור חי ברדיוס של קילומטרים רבים מאד.

שלא נדעו

ספרים שכדאי לקרוא
מאת בינה אופק

הפעם קראתי ארבעה ספרים בתבנית גדולה, כאלה שדומים קצת לאלבום, לפחות בגודל.

הספר "הרפתקה במסכות", אגדה של מגלה, יצא לאור בהוצאת ר. סירקיס, נכתב בידי אפרים סידון ועוצב בפלסטלינה בידי רוני ארן. המון דמויות, של אנשים, חיות, מסכות ומפלצות, כולן מפוסלות להפליא, בצבעים מרהיבים ותענוג להסתכל בהן.

מתוך הספר "הרפתקה במסכות".

האגדה על המגלה היא הרחבה דמיונית נהדרת של מגילת אסתר, עשויה בכשרון רב בידי אפרים סידון. רק עצוב הספור והספר לא מצאו חן בעיני: אני הרגשתי שחסר לי אויר בעמודים הדחוסים והצפופים של "הרפתקה במסכות". השורות של הספור רחבות מדי וצפופות ואולי אולי, כדאי היה גם לנקד. אבל בכל זאת, ספר נהדר.

"רומאו ויוליה" ו"הסערה", שני ספורים של ויליאם שקספיר, שיצאו לאור בהוצאת "תמוז". תרגם ועבד: אהרן בר. ציירה: אלם אבן זהר.

בטור הזה אנחנו, בדרך כלל, רק ממליצים על ספרים שכדאי לקרא. הפעם אני חורגת מכך, מפני שאי אפשר לפסח על ויליאם שקספיר, ענק הספרות האנגלית, גם אם ההוצאה העברית איננה מצלחת.

אהרן בר, המתרגם והמעבד, הרשה לעצמו "לבשל" את ספורי שקספיר ו"להתאים" אותם לילדי ישראל. אני כותבת "לבשל" ו"להתאים" במרכאות, מפני שה"תבשיל" השקספירי הזה הוא פשוט גרוע בעיני ואיננו מתאים לילדים. גם הציורים גסים ולא יפים. כמה חבל לעשות הכרה עם ויליאם שקספיר בצורה כזאת.

אחרון חביב – "מי רוצה ספור?" ספורים ושירים מאת שלמה טנאי, צייר: ה. הכטקופף, הוצאת "יבנה".

זהו ספר נחמד, עם ציורים אפרים וגם צבעוניים, שילדים יכולים לדפדף בהם ולמצא ענין ימים רבים. גם ילדים שעדין אינם קוראים בעצמם ישמחו לספר הזה, המספר לילדים על כל עולמם, בבית ובחוץ. ורק שאלה אחת יש לי אל הצייר: למה לרופא יש דוקא המון קרחת, והסבתא והסבתא נראים כל כך ישישים? לא פגשת רופאים צעירים וסבים וסבתות של ילדים קטנים?

ספר שילדים אוהבים.

היה יהיה
מאת יבשם עוגד

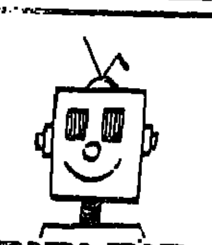

מלחמת השחרור של הכוכבים

בעוד שנים לא כל־כך רבות כפי שנדמה לרבים מאתנו, יחצו בני־אדם את מרחבי החלל ויתישבו על כוכבי־לכת שונים. כמה מכוכבי־הלכת הללו יהיו דומים לכדור־הארץ וכמה מהם יהיו שונים ממנו, אבל תכונה אחת תהיה משתפת לכלם: הם יהיו במרחק שנות־אור רבות מעולם הבית שלנו.

המרחקים הגדולים הללו יגרמו, למעשה, לבדודם של עולמות ההתנחלות. חללית־משא מכדור־הארץ תגיע אל המתנחלים רק פעם ואולי פעמים בשנה. בטיסת ה"הלוך" היא תוביל מתנחלים חדשים ומעט סחורות מ"תוצרת הבית". בטיסת ה"חזור" יהיו מחסניה עמוסים מחצבים וחמרי־גלם שונים. המסחר בין כדור־הארץ לעולמות ההתנחלות יהיה חיוני ביותר לשני הצדדים. המתנחלים יהיו מוכנים לשלם כל מחיר כמעט עבור טרקטור קטן. המחצבים וחמרי הגלם שיופקו בעולמות החדשים יאפשרו לממשלת כדור־הארץ (באותם ימים כבר ינהל כדור־הארץ כלו כמדינה אחת בידי ממשלה אחת) לנהל את הכלכלה העולמית באפן שיבטיח תעסוקה ושכר נאה לכל תושבי עולם־הבית.

הממשלה העולמית תקבע את המחירים. היא תקבע כמה ישלמו המתישבים תמורת הטרקטור. היא תקבע כמה יקבלו תמורת המוצרים שלהם. ככל שהמסחר הבין־כוכבי יהיה חשוב וחיוני יותר לבני כדור־הארץ, ילך האון המסחרי ויטה לרעת המתנחלים. במלים אחרות, מחירי הטרקטורים מתוצרת כדור־הארץ יאמירו, ואלו מחירי חמרי הגלם שיופקו בכוכבי־הלכת האחרים – ירדו. ככל שיחלף הזמן, יאלצו המתנחלים לעבד יותר ויותר תמורת המוצרים שיאלצו לקנות מאנשי כדור־הארץ. בגלל המרחקים הגדולים בחלל, הם לא יוכלו למכר את תוצרתם במקום אחר וגם לא יוכלו לקנות את הדרוש להם משום יצרן אחר... הספינות הגדולות מכדור־הארץ תגענה רק פעם או פעמים בשנה, והמתנחלים יהיו, למעשה, שבויים בעולמותיהם החדשים. הם יהיו משעבדים לאנשי כדור־הארץ, ורק דרך אחת תעמד בפניהם אם ירצו להשתחרר מעלם של השליטים הזרים: הדרך הזו היא דרך המלחמה.

המתישבים יפתחו במלחמת שחרור נגד משעבדיהם. מאזן הכחות בין המתנחלים לבין המעצמה של כדור־הארץ יטה בברור לרעת המתנחלים. הם יהיו מעטים ולא חמושים. כלי נשק ייצרו רק בתחנות החלל השמורות ביותר שתהיינה תחת שליטתה המהלטת של הממשלה העולמית. ברור שהממשלה לא תסכים למכר נשק כלשהו למתנחלים המבקשים למרד בה... מצבם של המתנחלים יהיה נואש. הדרך היחידה שתותר פתוחה בפניהם תהיה יצירת קוי תחבורה עצמאיים בין עולמות ההתנחלות. כאפן זה יוכלו לסחר בינם לבין עצמם, מבלי להזדקק לשרותיה של הממשלה העולמית.

אבל ספינות החלל כלן תהיינה שיכות לצי המסחרי של הארץ... למתישבים החדשים לא תהיה ברירה. יום אחד, כשספינת החלל תנחת אצלם לצרך בצוע סחר החליפין, יתנפלו עשרות לוחמים מקומיים, חמושים בקלשונים ובאבנים, על אנשי צות הספינה ויכריעו אותם ארצה. ואז, ברגע זה ממש, תתחיל תקופה חדשה בין הכוכבים. הספינה, שתהיה עתה בשליטתם, תעניק למתנחלים עצמאות. הם יוכלו להוביל סחורות ואנשים בין העולמות השונים, ושוב לא יהיו נאלצים להכנע לתכתיביה של ממשלת הארץ.

בעיני הממשלה העולמית, אתם יכולים לתאר ואת לעצמכם, הדברים הללו לא ימצאו חן. אפשר שהיא תשלח מיד צי של חלליות כדי לדכא את המרד. במקרה כזה תתפתח מלחמה ארכה, מסבכת ועקבה מדם. המתנחלים ילחמו בחרוף נפש על חרותם. חילי כדור־הארץ יוכחו, שלכבות מספרם הרב ונשקם העדיף, הם מתקשים לפגע באויב המתמקמק והנידי, שיתחמצא באזור שהוא מכיר הרבה יותר טוב מהם. בסופו של דבר תאלץ הממשלה לותר, ועולמות ההתנחלות יזכו בעצמאותם. מלחמות השחרור הצודקות מסתימות תמיד בנצחונם של לוחמי החרות.

חֶדֶר מָלֵא מִלִּים
מֵאֵת רָחֵל גִּבְעוֹן

מֵרַב אוֹהֶבֶת לְדַבֵּר הַרְבֵּה. כָּל הַיּוֹם הִיא מְדַבֶּרֶת, וְגַם בַּלַּיְלָה, כְּשֶׁהִיא שׁוֹכֶבֶת לִישׁוֹן, קָשֶׁה לָהּ לְהַפְסִיק. וּכְשֶׁעֵינֶיהָ נֶעֱצָמוֹת, מְמַלְמֵל פִּיהָ עוֹד סוֹד קָטָן לַבֻּבָּה. יוֹם אֶחָד הִגְזִימָה מֵרַב – דִּבְּרָה וְדִבְּרָה וְדִבְּרָה בְּלִי הֶרֶף. אִמָּא בִּקְּשָׁה שֶׁתָּנוּחַ קְצָת, אַבָּא בִּקֵּשׁ קְצָת שֶׁקֶט, אֲפִלּוּ הַכֶּלֶב עָזִי נָבַח: מַסְפִּיק, דַּי לְדִבּוּרוֹ אֲבָל מֵרַב הוֹסִיפָה עוֹד וָעוֹד.

בְּעֶצֶם, הִיא רָצְתָה לְהַפְסִיק, אֲבָל הַפֶּה לֹא נִשְׁמַע לָהּ. חוּץ מִזֶּה, הָיוּ לָהּ עוֹד הַרְבֵּה דִּבּוּרִים בַּפֶּה: לְסַפֵּר לְאִמָּא מָה קָרָה הַיּוֹם, לִנְזֹף בַּכֶּלֶב שֶׁהִפְחִיד מְאֹד אֶת הֶחָתוּלִים, וְלִלְחֹשׁ לַבֻּבּוֹת בְּסוֹד כְּמוֹס אֵיזוֹ הַפְתָּעָה הִיא מְכִינָה לְאַבָּא. הָמוֹן הָמוֹן דִּבּוּרִים הָיוּ לָהּ לְכֻלָּם וְעַל הַכֹּל. הָעֻבְדָּה שֶׁלֹּא כָּל כָּךְ הִקְשִׁיבוּ לְכָל דְּבָרֶיהָ, לֹא הָיְתָה חֲשׁוּבָה כְּלָל וּכְלָל.

כָּל כָּךְ הַרְבֵּה מִלִּים יָצְאוּ מִפִּיהָ שֶׁל מֵרַב בְּאוֹתוֹ יוֹם, עַד שֶׁחֲלַל הַחֶדֶר נִמְלָא בְּמִלִּים, וְלֹא הָיָה בּוֹ עוֹד מָקוֹם לְכָל הָרָהִיטִים וְהַחֲפָצִים, וְהֵם הִתְחִילוּ לְהִתְעוֹפֵף לַחֶדֶר הַשֵּׁנִי, וּמֵרַב נִבְהֲלָה מְאֹד.

מָה קוֹרֶה? לָמָּה מִתְעוֹפְפִים הַסְּפָרִים וְהַצַּעֲצוּעִים דֶּרֶךְ הַחַלּוֹן? גַּם הַשֻּׁלְחָן וְהַמִּטָּה הִתְחִילוּ לָזוּז, וּמֵרַב מִהֲרָה לִקְרֹא לְאִמָּא וּלְאַבָּא.

"קֹדֶם כֹּל תַּפְסִיקִי לְדַבֵּר," אָמַר אַבָּא, "אִם תִּשְׁתְּקִי עַד אֲרוּחַת הָעֶרֶב, יִתְרוֹקֵן מְעַט הַחֶדֶר מִמִּלִּים, וְהַחֲפָצִים יָשׁוּבוּ אֵלָיו." הִשְׁתַּתְּקָה מֵרַב, וְאַבָּא פָּתַח אֶת הַחַלּוֹן כְּדֵי לְאַוְרֵר אֶת הַחֶדֶר מֵהַמִּלִּים הַצְּפוּפוֹת שֶׁמִּלְּאוּ אוֹתוֹ וּלְפַנּוֹת מָקוֹם לַחֲפָצִים.

כְּכָל שֶׁעָבַר הַזְּמַן וּמֵרַב שָׁתְקָה, חָזְרוּ הַסְּפָרִים וְהַצַּעֲצוּעִים לַחֶדֶר. מֵרַב יָשְׁבָה בְּשֶׁקֶט וּבֵינְתַיִם חָשְׁבָה מָה לַעֲשׂוֹת, אֵיךְ תּוּכַל לְסַפֵּר וּלְדַבֵּר אֶת כָּל הַמִּלִּים (הַסִּפּוּרִים) שֶׁיֵּשׁ לָהּ, בְּלִי לְמַלֵּא אֶת הַחֶדֶר בְּמִלִּים צְפוּפוֹת. חָשְׁבָה חָשְׁבָה וּמָצְאָה עֵצָה: אֶפְשָׁר וַדַּאי לַחְשֹׁב, וּלְדַבֵּר בְּשֶׁקֶט בְּתוֹךְ עַצְמָהּ, כָּךְ שֶׁאִישׁ לֹא יִשְׁמַע, וּלְהִשְׁתַּדֵּל לִזְכֹּר מָה הַדְּבָרִים שֶׁהֵם בֶּאֱמֶת מְאֹד חֲשׁוּבִים וְכַדַּאי לְסַפֵּר לְאִמָּא וּלְאַבָּא, וְלוֹמַר אוֹתָם בְּמִלִּים סְפוּרוֹת, אוֹ לֹא כָּל כָּךְ רַבּוֹת כְּמוֹ שֶׁעָשְׂתָה קֹדֶם. כָּךְ יָנוּחוּ אַבָּא וְאִמָּא, עָזִי הַכֶּלֶב יוּכַל לְנַמְנֵם בְּשֶׁקֶט, וְגַם הַפֶּה יָנוּחַ.

וּמָה קָרָה לַמִּלִּים שֶׁהִתְעוֹפְפוּ דֶּרֶךְ הַחַלּוֹן?

הַמִּלִּים הִתְפַּזְּרוּ, וְהַשְּׁכֵנִים שָׁמְעוּ פִּתְאֹם מִלִּים, שֶׁבִּכְלָל לֹא הָיוּ שַׁיָּכוֹת לָהֶם, מְעוֹפְפוֹת בְּבָתֵּיהֶם. שָׁכֵן אֶחָד שָׁמַע אֵיזוֹ הַפְתָּעָה תָּכִין מֵרַב לְאַבָּא; שָׁכֵן אַחֵר שָׁמַע מָה קָרָה הַיּוֹם לְמֵרַב, וְאִלּוּ הַצִּפֳּרִים מִן הָעֵץ שֶׁמִּמּוּל לַחַלּוֹן נִבְהֲלוּ כְּשֶׁשָּׁמְעוּ נְזִיפוֹת עַל שֶׁהִבְהִילוּ אֶת הֶחָתוּלִים. כֻּלָּם שָׁמְעוּ גַּם אֶת כָּל הַסּוֹדוֹת שֶׁמֵּרַב סִפְּרָה לַבֻּבּוֹת, וְזֶה לֹא הָיָה נָעִים בִּכְלָל.

מָה שֶׁרָצִיתִי בְּעֶצֶם לְסַפֵּר לָכֶם הוּא, שֶׁמֵּרַב לָמְדָה לִהְיוֹת פָּחוֹת פַּטְפְּטָנִית...

שֶׁלֶג בִּירוּשָׁלַיִם
מֵאֵת רָחֵל שִׁילוֹנִי

כְּשֶׁאוֹרַחַ הַשֶּׁלֶג בִּירוּשָׁלַיִם
שׁוֹהֶה וּמִתְרַוֵּחַ יוֹם אוֹ יוֹמַיִם,
מְבַשְּׂרִים אֶת בּוֹאוֹ:
קֹר גָּדוֹל, שֶׁמֶשׁ קָרָה, וְרֵיחַ
שֶׁלֶג שֶׁכָּזֶה

וּבָא עִם רוּחַ סְעָרָה וַעֲנָנִים
בְּמַעֲטֵה זֹהַר כָּזֶה.
וְהַשֶּׁלֶג לָבָן, לָבָן וְכָל הָעִיר
אוֹ לְבָנָה;

וְהִיא יָפָה וּכְמוֹ כַּלָּה
בְּהִנּוּמָה בְּעֶנְוָה
וּצְוָחוֹת שִׂמְחָה מִפִּי הַיְלָדִים עוֹלָה.
שְׂמֵחִים כָּל כָּךְ עַל הַלָּבָן וְעַל הַחֹרֶף.

וִיכוֹלִים לִבְנוֹת גַּלְמֵי אִישׁ, אַרְמוֹנוֹת,
וְכַדּוּרֵי שֶׁלֶג חוֹפְנִים, חוֹפְנִים וְזוֹרְקִים
וְרַבָּה הַשִּׂמְחָה, וְרַבָּה הַמְּשׁוּבָה וְרַב הַצְּחוֹק.
וּמִי שֶׁזּוֹכֵר אֶת הַשֶּׁלֶג שֶׁל הַשָּׁנָה שֶׁעָבְרָה –
מְצַפֶּה וּמְחַכֶּה כְּבָר לַשֶּׁלֶג הַשָּׁנָה.
וּכְשֶׁהַשֶּׁלֶג יוֹרֵד – אֶת כָּל הָעִיר מְכַסֶּה
וְהִיא אָז כָּל כָּךְ לְבָנָה וְכָל כָּךְ יָפָה.
וְקוֹרֶה שֶׁאַף לְבֵית הַסֵּפֶר אֵין הוֹלְכִים,
שֶׁהַשֶּׁלֶג כְּבָר כָּבַשׁ אֶת כָּל הַדְּרָכִים
וְהָאוֹטוֹבּוּסִים מִתְנַשְּׁפִים, אֵינָם זָזִים;
וְאָז רַק בַּשֶּׁלֶג לְשַׂחֵק, כַּדּוּרִים לַחֲבֹק,
לַחְפֹּן וְלִזְרֹק, לַחְפֹּן וְלִזְרֹק וְלִצְחֹק.
לִבְנוֹת אֶת הַחֲלוֹמוֹת שֶׁאֶפְשָׁר לְהַעֲלוֹת,
אֲפִלּוּ שֶׁעִם בּוֹא הַשֶּׁמֶשׁ הַכֹּל, הַכֹּל יִמַּס.
אָז מָה?
וְאָז אָז רוֹאִים אֶת הַשֶּׁמֶשׁ
גַּם הִיא עַל הַשֶּׁלֶג שׂוֹחֶקֶת, זוֹהֶרֶת,
וּתְמוּנָה יָפָה יוֹתֵר אֵינֶנּוּ זוֹכֶרֶת.